

GALEB 35 let

9-10

LETNIK XXXV.

1988 - 1989

LETNIK XXXV. 1988 - 89
MAJ-JUNIJ 1989
ŠTEVILKA 9-10

VSEBINA

Danilo Gorinšek: Vesela pesem	241
Stana Vinšek: Koncert	242
Jožko Lukeš: Pot v planino	244
Meta Rainer: Pesmice naprodaj	246
Neža Maurer: Žabji otroci	246
Zmagovalci natečaja	
za nove Galebove naslovnice	247
Vlado Firm: Medvedek in potepuh	248
Maruška Sedlak: Pomladni ples	250
Jovica Djurdjić: Kako ljubim Ano	250
Niko Grafenauer: Brzovlak	251
Danilo Gorinšek: Žabja pesem	252
Miroslav Koštuta: Mali pav	253
Prir.: Vojan T. Arhar:	
Kdo je sezidal tempelj?	254
Franci Lakovič: Nasvet	256
Kajetan Kovič: Žoga	257
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Letovanje	258
Liki	259
Labirint, Rebus	260
Kaj se bo prikazalo	261
Vojan T. Arhar: Podkovana žaba	262
Jože Petelin: Uspavanka	263
Miroslav Koštuta: Rižek	264
Vojan T. Arhar: Zaroka	264
Zapojmo veselo:	
Janez Bitenc: Žabec Kukec	265
Berta Golob: Frida	272
Neža Maurer: Kaj delajo kapljice	273
Josip Jesih: Pobegli koledar	274
Franjo Frančič:	
Pravljica o tovarnarju sanj	276
Ela Peroci: Vsak čas lahko vstopi lisica	277
Danilo Gorinšek: Voda	280
Utrinki iz sedanosti: Vojan T. Arhar:	
Telekomunikacije v vesolju	281
Vera Poljšak: Rebus	282
Novosti na knjižni polici:	
Marij Čuk: Knjiga je spoznanje	283
Šolarji pišejo	284
Stana Vinšek: Dežek	285
Urednikova beležnica	286
Nagradsna uganka: Vera Poljšak:	
Deli obleke	3. stran platnic

Ilustracije za zadnjo, dvojno številko Galeba so naredili: Vesna Benedetič, (str. 249, 285); Barbara Boneta (str. 243, 251, 256, 262, 274, 275); Marjanca Jemec Božič (str. 246, 263, 264); Marjeta Cvetko (str. 253, 272, 280); Liana Drašček (str. 245, 250, 273); Paola Bertolini Grudina (str. 257, 278, 279); Leon Koporc (str. 250); Božo Kos (str. 252); Erika Koštuta (str. 276); Borut Pečar (str. 241, 255); Jelka Reichman (str. 266, 267, 268, 270); Bine Rogelj (str. 246, 264); Magda Tavčar (str. 258, 259, 260, 261, 282, 3. st. pl.).

PRILOGA

Trst nekoč in danes — besedilo in slike:
Lojze Abram.
Jadrinalni klub "Čupa" — besedilo in slike
David Poljšak.

NASLOVNA STRAN

Marta Mamolo, 1. r. SŠ »F. Erjavec« —
ROJAN.

Danilo Gorinšek

Ilustr. Borut Pečar

VESELA PESEM

Hej - opravljeno je delo,
nas z resnobo je prevzelo,
zdaj pa malo se nasmejmo,
kakšno veselo si povejmo -
denimo jurčka Jurija!

Jurček Jurij zvit je tič,
misli: »Trud ne tekne nič
tja na njivo jo ubral bom,
drobne novce posejal bom!«
Juhu - tak jurček Jurij!

Skrivno zamomila v bradò:
»Drobnih novcev vsejem sto,
a na jésen kar na tone,
si požanjem - milijone!«
Juhu - tak jurček Jurij!

Toda na jesenske dni,
njiva - ništrc mu rodi,
on še danes ždi tam, plaka,
da milijon požanje, čaka...
Juhu - tak jurček Jurij!

Hej - zdaj s smehom pa
končajmo,
spet rokave zasukajmo
in veselo spet na delo -
delo le nam skuha jelo!

Mi nismo jurčki Juriji!

KONCERT

Najlepši koncert, kar jih slišala sem,
najlepši koncert je bil davi.
Pa veste, kje? Saj vam prav rada povem:
na vrtu tam, v prosti naravi.

Vstopnina: brezplačna. Dvorana: brez mej.
Kot luč nam je sonce sijalo.
In pevcev krilatih nebroj sredi vej,
kapelnik — njih srčece malo.

Zrak je bil prelesten in vetrč pihljal
je včasih samo za spremljavo.
»Brenčeči zbor« roj je čebelic poslal,
cvrčali so črički med travo.

Ob meni, krog mene cvetelo je vse:
drevesa, cvetice, grmički;
in valčki po strugi podili so se,
kot radi brzeli bi s ptički.

Ti ptički! Z grmovja, iz vrha dreves
sta žvižgala kos in sinica.
Škrjanček žgolet je iz sinjih nebes,
prepevala s škorcem penica.

Še ščinkavec se je oglašal ves čas
in vrabček čebljal iz kotanje
in grulil golobček. A grlice glas
le včasih prevpile so kanje.

Plesali so pestri metulji čez log,
ker vesna je zemljo objela.
Dehtelo je, pelo je vse naokrog —
in srečna še jaz sem zapela!

POT V PLANINO

Visoko v planine so vsako pomlad vodili živino na pašo. O, to je bila velika čreda krav in teličkov, ki so capljali za svojimi mamicami. To so bili veseli. Vedeli so, da gredo na pašo, na zelene travnike, ki so se razprostirali visoko v gorah. In naglo so stopali navkreber, ko da bi se jim mudilo. Med njimi je hodili tudi bikec Črnuh. Stopal je ponosno, kot da bi hotel povedati: Jaz sem bikec Črnuh. Ali me ne vidite? Čuval bom svoje kravice pred volkovi in drugimi razbojniki. Samo pokažejo se naj. Mu.mu.mu. je ponosno zatobil, kot da bi hotel opozoriti nadležneže, da je on tukaj.

Za živino je stal stari pastir Marko. »Počasi, počasi, kam se vam tako mudi!« je godrnjal sam pri sebi in komaj dohajal kravice, ki so hitele navkreber. »Eh, star sem že, star. Moral bom pustiti ta poklic. Poklic čuvarja živine. Oh, kaj me še čaka? Prekiniti bom moral to svobodno življenje tam gori v planini in ga zamenjati za ono tam spodaj v dolini. I, nič dobrega ne vidim.« Tako je premišljeval, ko je hitel za živino.

Za njim je stopal še veliki pes Čuvaj; to je bil veliki ovčar ves koštrunast in z veliko glavo je bil. Tudi on je bil ves zadihan in je molel svoj jezik, kajti bilo mu je vroče in le kdaj pa kdaj je skočil za živino in jo spravljal na cesto, ki se je vila navzgor.

Dolgo so hodili. Bilo je že pozno popoldne, ko so prispeli na velike in zelene pašnike, ki so se razprostirali tam v gorah. Živina se je brž razkropila po pašniku, vse naokrog. Pastir Marko pa je stopal proti leseni kočici, kjer bo bival. Bilo je še toliko dela. Urediti si bo moral ležišče, pripraviti ognjišče, kjer si bo kuhal, nanositi drva in potem še poskrbeti in očistiti stajo za živino. Uh, to bo dela.

Medtem pa je pes Čuvaj imel veliko dela z živino, ki se je razkropila po zeleni trati. Posebno skrb mu je delal bikec Črnuh, saj se je razbrzdano podil daleč naokoli.

Proti večeru je pastir Marko iz gorskega izvira natočil vode za živino. Stekala se je v veliko leseno korito in živina je žejna prišla k njemu, da bi se odjejala. Bila je trudna in le s težavo in pomočjo

Čuvaja jo je spravil v velike gorske staje. Joj, koliko dela in skrbi je imel z njo. Moral je vse prešteti in preveriti, če so vsi. Tonovi so mu izročili šest kravic in telička, Anželakovi pet kravic in telička, Lenkovи tri krave in bikca, pa strina Minka mu je zaupala svojo kravico, potem je še tu živina od Mejačevih in tri kravice od Kranjčevih in živina od Beblerjevih. Uh, tako je štel in štel. Anželakovega bikca pa je oddelil v posebno stajo in ga celo privezal, da ne bi zahajal h kravicam. Žalostno je stal tam v staji in se potožil z mukanjem. Mu.mu.mu, je odmevelo po planini.

Končno je pastir Marko opravil s svojim delom in se napotil proti svoji kočici. Z njim je stopal pes Čuvaj, tudi njegovo delo je bilo opravljeno.

V kočici je Marko skuhal lonec mleka in žgance in si ga delil s psom. Oba sta bila vesela in zadovoljna. Delo je bilo opravljeno.

Marko se je ulegel na svoje ležišče in kmalu zaspal. Pes Čuvaj pa je zadremal ob ognjišču in kdaj pa kdaj prisluhnil v temo.

Zvezde so sijali nad planino, tam daleč pa se je bleščala luna.

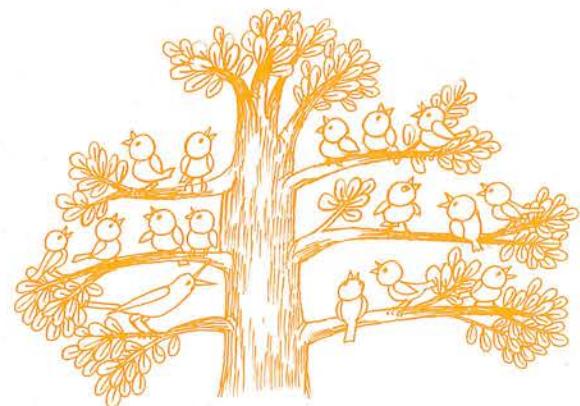

Pesmice prodajamo!
Jih boste kaj kupili?
Spomladi in poleti
smo se jih naučili
na ptičji fakulteti.

Za vas jih zdaj prevajamo:
iz vrabščine
in vranščine
in škorščine,
škrjanščine.

A slavčki so iz trme
se nam poskrili v grme
in pôjejo takrat,
ko grêmo mi že spat!

PESMICE NAPRODAJ

ŽABJI OTROCI

Počasi, hrešče poje žabec
svojo ljubezen žabi.
Počasi, nežno
v prozornem mrestu
novo življenje se drami.

Zmagovalci natečaja za nove Galebove naslovnice

Izbira osmih osnutkov med nad 200 poslanimi izdelki res ni bila lahka. Tema natečaja je bila zelo hvaležna, zato so se ji mladi avtorji posvetili z vso vnemo. Sprostili so svojo domišljijo in risarske sposobnosti in nastalo je nič koliko veveric, lisic, zajčkov in drugih živali, ki živijo na našem Krasu, v vseh mogočih oblikah, potezah in barvnih odtenkih.

Po dolgem ocenjevanju, pri čemer je upoštevala izrazitost in učinkovitost izdelkov, se je komisija končno odločila za osnutke, ki bodo v prihodnjem letniku krasili naslovnice Galeba in ki so jih izdelali:

PETER VERRI, 1. r. oš »Bazoviški junaki« — ROJAN

MAJA ZOBEC, 5. r. OŠ »Fran Venturini« — BOLJUNEC

DANIELA ČEBRON, 5. r. OŠ »Pinko Tomažič« — TREBČE

EUGENIO CHIARLE, 1. r. OŠ »Fran Saleški Finžgar« — BARKOVLJE

CHRISTIAN COVA, 5. r. OŠ »Fran Venturini« — BOLJUNEC

MIRJAM ČERMELJ, 4. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB

LUKA KOMAVLI, 5. r. OŠ »Oton Župančič« — GORICA

IGOR BOŽIČ, 4. r. OŠ »Marica Gregorič Stepančič« — SV. ANA

Vsem iskrene čestitke.

Zmagovalci prejmejo v dar lepe knjižne nagrade.

Medvedek in potepuh

Pepe je bil res potepuh. Obhodil je vse bližnje in daljnje kraje. Ljudje so ga imeli radi in tudi sam jim je rad kaj postoril. Poleti je največkrat prespal kar pod kakšno košato bukvijo. Imel pa je malega prijatelja z domačije prav na robu vasi. Kadarkoli se je oglasil pri njegovih starših, je bil dobrodošel in tam se je tudi najedel vedno do sitega.

Tako sta tudi tistega dne sedela na klopcu pred vrtno hišico domačije Marko in potepuh. Cvetje na vrtu je bilo v polnem razcvetu, vrtno hišico pa je pred pripeko varoval gost bršljan. Marko je bil zvedav in hotel je vedeti to in ono. Potepuh je videl veliko svesta in Marku so se kar oči svetile, ko je poslušal njegove zgodbe, resnične ali neresnične, to ni vedel, bilo mu je tudi vseeno. Potepuh je znal tako prepričljivo in privlačno pripovedovati. Mama jima je prinesla na vrt vsakemu debel kos rženega kruha, premazanega z domačo zaseko. Kar hitro sta se ga lotila. Potepuh si je z velikim žepnim robč-

kom obriral usta, pomežiknil Marku in ga vprašal:

»Marko, si že bil kdaj v živalskem vrtu?«

»Bil, bil,« je odgovoril Marko s polnimi ust. »Z očkom sva bila v bližnjem mestu in tedaj me je peljal tudi v živalski vrt. Videl sem veliko živali, srne, divje koze, opice in tudi črnega medveda. Imel je veliko prostora, ki je bil ograjen. Šupal je pod drevesi in tudi zlezel v svoj brlog pod močnim hrastom. Druge živali so bile bolj utesnjene. Prav gotovo bi bile najraje na prostosti, kot sem jaz, da se podim po livadah in travniku. Jaz bi jih kar vse spustil v naravo.«

Potepuh se je nasmehnil, mu prikalil in dejal: »Tudi sam bi se ne zamenjal z njimi. Lahko potujem iz kraja v kraj, se sprehodim po travnikih ob reki in potepam po gozdovih in nabiram gobe. Živalski vrt pač mora tudi biti, že vedo zakaj. Povedal ti bom svojo dogodivščino, ko sem nekoč pri-

šel v kraj, kjer je gostovala ciganska družina. Prav na robu vasi, ob cesti, onkraj je že bil gozd, se je utaborila. Ob šotoru so imeli voz s kletko in v njej je nenehno nemirno prestopal mlad medvedek. Vsaj tak je bil videti. Dan za dnem je moral privabljati radovedneže, ob bobenčku poplesavati, postajati na zadnjih nogah in z istegnjenimi šapami moledovati za denar. Kožuh je imel umazan in videti je bil mršav. Kako se mi je zasmilil. Pa me je prevzela imenitna misel. Še danes sem prepričan, da sem storil prav.

Nekega večera, že v noč, sem sepritihotapil do šotoru, skrbno pogledal naokrog in se odločil. Vsi so že spali, tudi psi. Splazil sem se do kletke, odrnil zatič na vratih in široko odprl vrata. Medvedek je nekaj časa strmel vame, stresel z glavo in se zagledal v velik kos kruha, ki sem ga vrgel pred kletko. Iz previd-

nosti sem se seveda umaknil v varno razdaljo. Napenjal sem oči, kaj bo. V temi sem moral kar precej napenjati oči. Ni trajalo predolgo, ko je prišupal iz kletke, ovohal kruh in si ga privoščil. Potem pa, kot bi vedel, da ni gospodarja, jo je kaj urno ubral prek ceste in že izginil v temnem gozdu.

Tudi sam sem si oddahnil. Obraz se mi je razlezel v širok nasmeh. Medvedek je bil varen, nikoli več ne bo prosjačil in poplesoval. Njegov je bil prostran gozd, njegov gozd. Še danes mi ni žal, da sem to storil.«

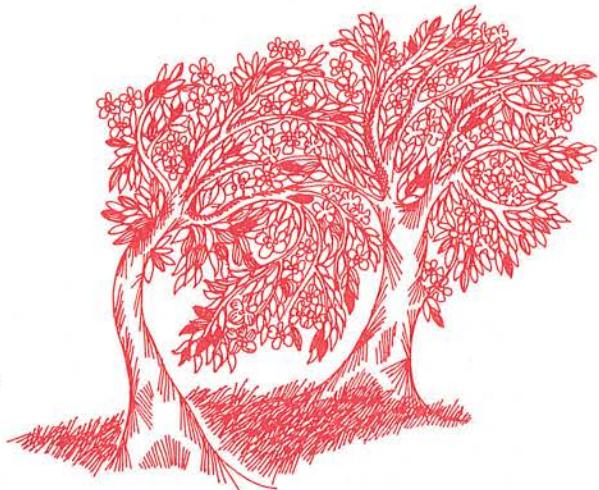
Marko ga je poslušal z odprtimi ustmi. Kar ploskal je od veselja. »O, dobri stric potepuh,« je vzklikanil. Potepuh pa je segel v torbo in mu podaril lesenega možička, ki je poplesoval po vrvici. Vstal je in se z dolgimi koraki odpravil na pot.

POMLADNI PLES

V krošnjah dreves
danes je ples!
Veter v kolo priganja,
veja se veji priklanja
s cvetjem v zelenih laseh
kakor ob svatovskih dneh.

Sredi razkošnega plesa
cvetje se tiho otresa,
veter ga nosi prek trat.
S cvetjem odnaša pomlad...

Jovica Djurdjić

Prev.: Neža Maurer

Ilustr. Leon Koporc

KAKO LJUBIM ANO

Blagor mi, blagor mi,
kadar Anica zardi!

Ko ji roke zadrhtijo
in solze v očeh blestijo...

Igram se z Vido, Marico,
da drugo ljubim, ne vedo.

K Tinki, k Marti lahkih nog -
pa je teden naokrog!

Nisem lahkoživ bedak -
Ani tak sem vse bolj drag!

BRZOVVLAK

V NAŠI HIŠI ŽE OD MRAKA
VOZI PEDENJBRZOVVLAK.
V ŽILAH SE MU KRI PRETAKA,
KOT PERESCE JE LAHAK.

PO VSEH ŠTIRIH V NOČ SOPIHA
IN IGRAČE PELJE SPAT.
TEŽKO SOPE, TEŽKO DIHA,
KO ZAVIJA OKROG VRAT.

NIMA KRETNIC, NIMA TIRA,
LE V NESKONČNOST PISKA: UUU!
NA POSTAJI NE ZAVIRA,
VOZNI RED JE ŠEL PO ZLU.

BREZ PREMOGA IN KURJAČA
ČRNA JE LOKOMOTIVA.
SAMO VOZI IN OBRAČA,
NIKDAR NE POČIVA.

TAKŠEN VLAK LAHKO NA DAN
TRIKRAT PREKRIZARI SVET.
ČE PA JE HUDO ZASPAN,
SPET POSTANE PEDENJPED.

ŽABJA

PESEM

Žaba skoči - hop! - iz mlake,
hitro vzame pot pod krake:
Zdaj poromam prek sveta,
ker - najslabše je doma!

Komaj skoči - že obstane,
trda vsa se komaj zgane,
o strahota, o preplah -
tam je štoklja, žabji strah!

Trikrat žaba sproži krake,
že se skrije sredi mlake,
več ne romva prek sveta,
ker - najbolje je doma!

Kadar zvečer zaspimo,
pustimo
okna odprta,
da nam pošlje svoj pozdrav
mali pav
iz živalskega vrta
ali iz sanj,
mali pav,
ki ves čas mislimo nanj.

Naenkrat od nekod planejo
predirni glasovi,
iz odmevov
po kotih se zganejo
strahovi
v podobi opic in levov,
tigrov in drugih zveri —
pa je le mali prijatelj,
zbiratelj
čudovitega perja,
ki hrešči
in nas vznemirja.

Potem spimo in v sanjah se oglasi
lepše od perja, ki ga krasí.

MALI PAV

KDO JE SEZIDAL TEMPELJ?

(Stara legenda)

Davidov sin, znameniti judovski kralj Solomon, ki je vladal okoli 970 do 931 pred našim letošetjem, si je za prestolnico izbral Jeruzalem, kjer je dal sezidati veličasten tempelj.

Ko je bilo svetišče sezidano in opremljeno, je priredil veliko gostijo, na katero je povabil vse mojstre, ki so sodelovali pri gradnji. Še preden pa so posedli, jih je kralj nenadoma vprašal: »Kdo od vas je za gradnjo templja najbolj zaslužen?«

Najprej se je oglasil predstavnik zidarjev: »Tempelj je vsekakor delo naših rok. Mi smo polagali kamen na kamen. Poglej, o mogočni kralj, kako trdni so ti zidovi in drzni oboki. Večno bodo stali v tvojo slavo.«

»Ni dvoma, da je tempelj zgrajen iz kamnov,« se je vmešal predstavnik mizarjev. »Toda kako bedno bi izgledal ta temelj, če ne bi mi, mizarji, obložili golih zidov z mahagonijem in libanonsko cedro. Tudi parket je iz najboljšega lesa. Zato smo mizarji najbolj zaslužni za gradnjo tega prekrasnega svetišča.«

Mizar bi še govoril, pa ga je prekinil kopač: »Zaman se hvalita! Kdo pa je izkopal na tisoče voz zemlje za postavitev temeljev? Če ne bi bilo nas, kopačev, bi se tempelj z vsem svojim razkošjem že med gradnjo sesul kot hišica iz kart. Da, tako bi se zgodilo, če ne bi bilo kopačev.«

Kralj Salomon, ki je slovel daleč naokrog kot izredno moder mož, je mojstre nekaj časa poslušal, potem pa se je obrnil k mizarju: »Povej, mizar, kdo je izdelal tvoje orodje?«

»Kovač ga je izdelal,« je odgovoril presenečeni zidar.

»In tvoje orodje, mizar?« je nadaljeval kralj.

»Tudi kovač, kdo pa drug« je pribil mizar.

»Pa tvoje krampe in lopate, kopač?« je bil radoveden kralj.

»Saj veš, presvetli kralj, da jih zna naredili samo kovač,« je priznal kopač.

Po tem odgovoru se je kralj ozrl po povabljenih, se napotil v dvorano, stopil h kovaču in ga popeljal do svojega omizja. Posadil ga je na stol desno od sebe in zaklical z močnim glasom: »Poglejte, ljudje, to je glavni graditelj templja! Vedite, da brez orodja, ki ga je izdelal ta skromni kovač s svojim znanjem in v potu svojega obraza, tudi tega veličastnega templja ne bi nikoli bilo.«

Nato je v dragocene zlato kupu nalil najboljšega vina iz svoje kleti, jo ponudil kovaču, ga objel in poljubil. Vsi v dvorani, ki so to videli, pa so se čudili kraljevi modrosti in mu navdušeno zaploskali.

Franci Lakovič

Ilustr. Barbara Boneta

NASVET

Vrabci davi so se zbrali,
glasno in vsevprek vreščali.
Vsak je hvalil le družino,
v njej vse krasno je in fino,
še otroci vsi po vrsti
pametni so, zdravi, čvrsti;
pri sosedu je drugače,
vsi vedo, kdo nosi hlače,
in otroci so nadloga,
saj nobeden ne uboga...
Le vrabulja, teta stara,
vrabce pametno pokara:
»Metlo v roke vsak naj vzame
čistiti pred sabo jame,
kdor počistil svoj bo prag,
ta sosedom vsem bo drag...«

Kajetan Kovič

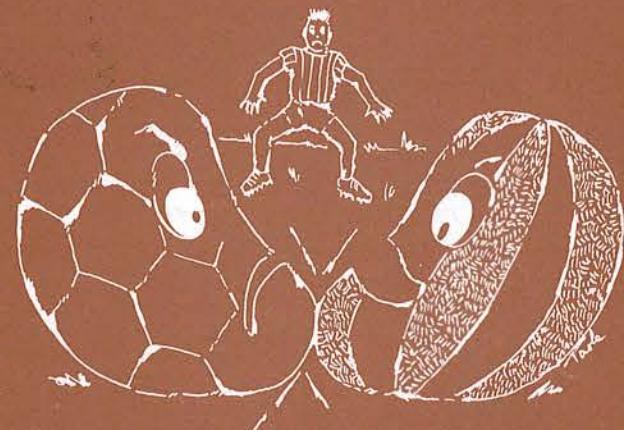
Ilustr. Paola Bertolini Grudina

Iz našega bloka
je pobegnila
včeraj ob času kosila
velika pisana žoga.
Za njo so stekli otroci,
za njo so se zapodili
očetje z avtomobili
in presenečene mame
ostale so same.

Žoga pa je kar tekla,
ne bele ne črne ni rekla,
tekla je v mesto
na glavno cesto
in na križišču
se je vrtela kot na plesišču
in za zabavo
tudi prometniku sedia na glavo.

Ta je zažvižgal,
a žoga nadloga
je brž odskočila,
izložbo razbila,
trafiko podrla
in jo ucvrla
med semafore,
da so šoferji bledi od jeze
tiščali zavore.

A žoga naprej:
cap, cap, cap kakor pišče
naravnost na nogometno igrišče.
Na tekmi seveda
nastala je zmeda.
Od kdaj pa imamo dve žogi?
vprašali sodniki so strogi.
Vsiljivko so brž ulovili
in ji živo uro navili.

ŽOGA

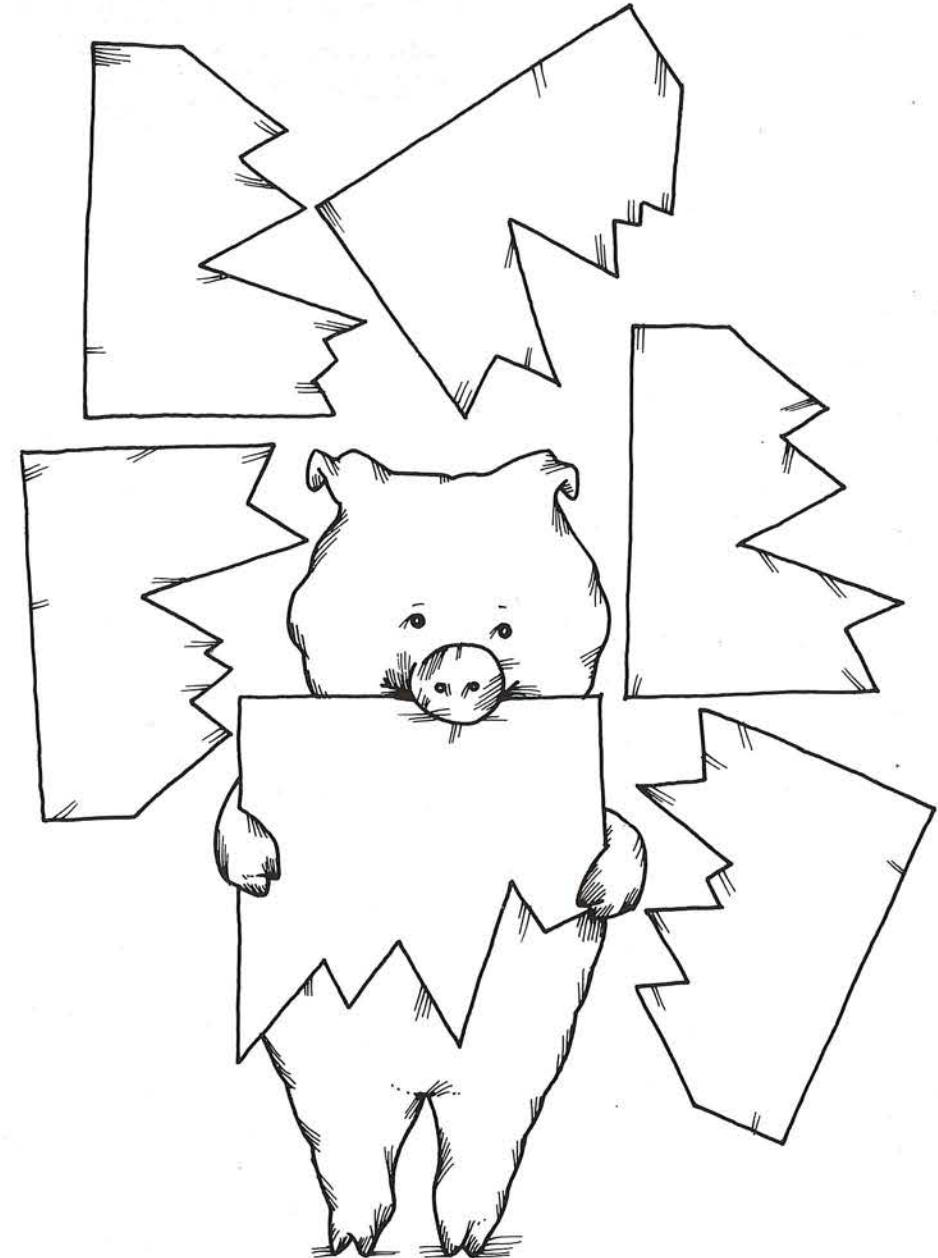
A žoga je v strahu jecljala:
Bila je le ša-ša-šala.
Nič hudega nisem storila,
nobenega gola zabila.
Pustite me, rada bi šla,
že čakajo me doma.

In že je skočila
in se odbila
in poletela čez hiše
v velikem loku
in kot helikopter pristala
na našem bloku.

Otroci so spet priskakljali,
očetje so pribrenčali
in kot da se nič ni zgodilo
so v miru pojedli kosilo.

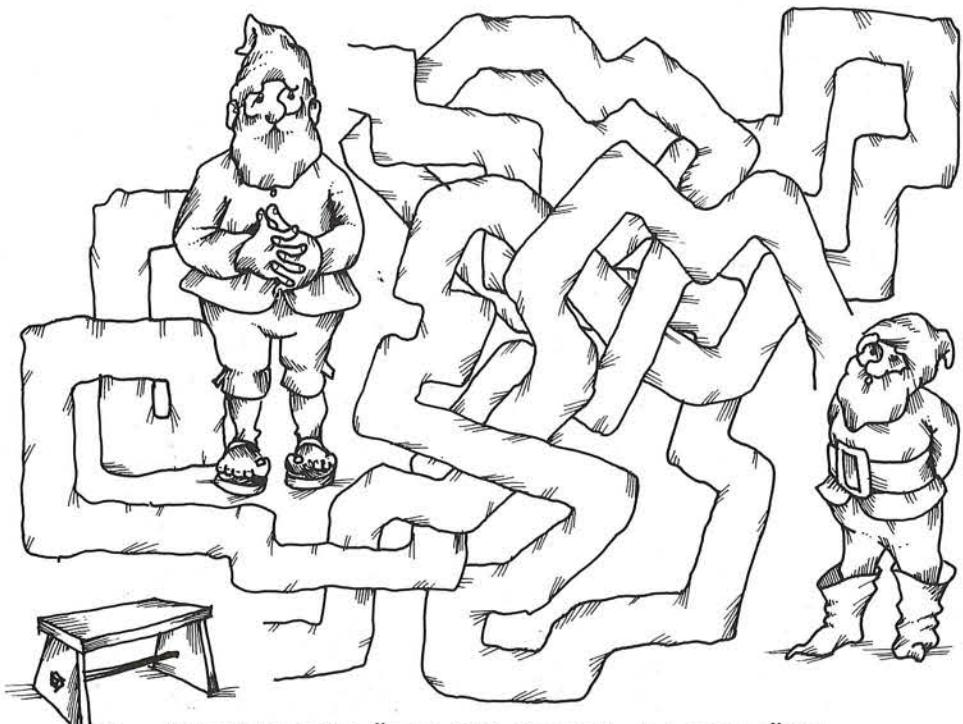

LIKI

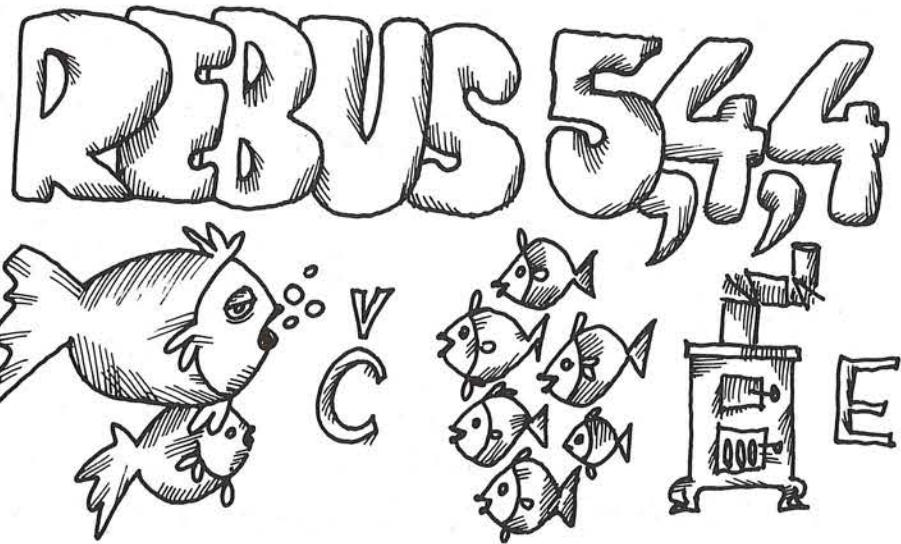

S KATERIM LIKOM DOPOLNIŠ PRAVOKOTNIK?

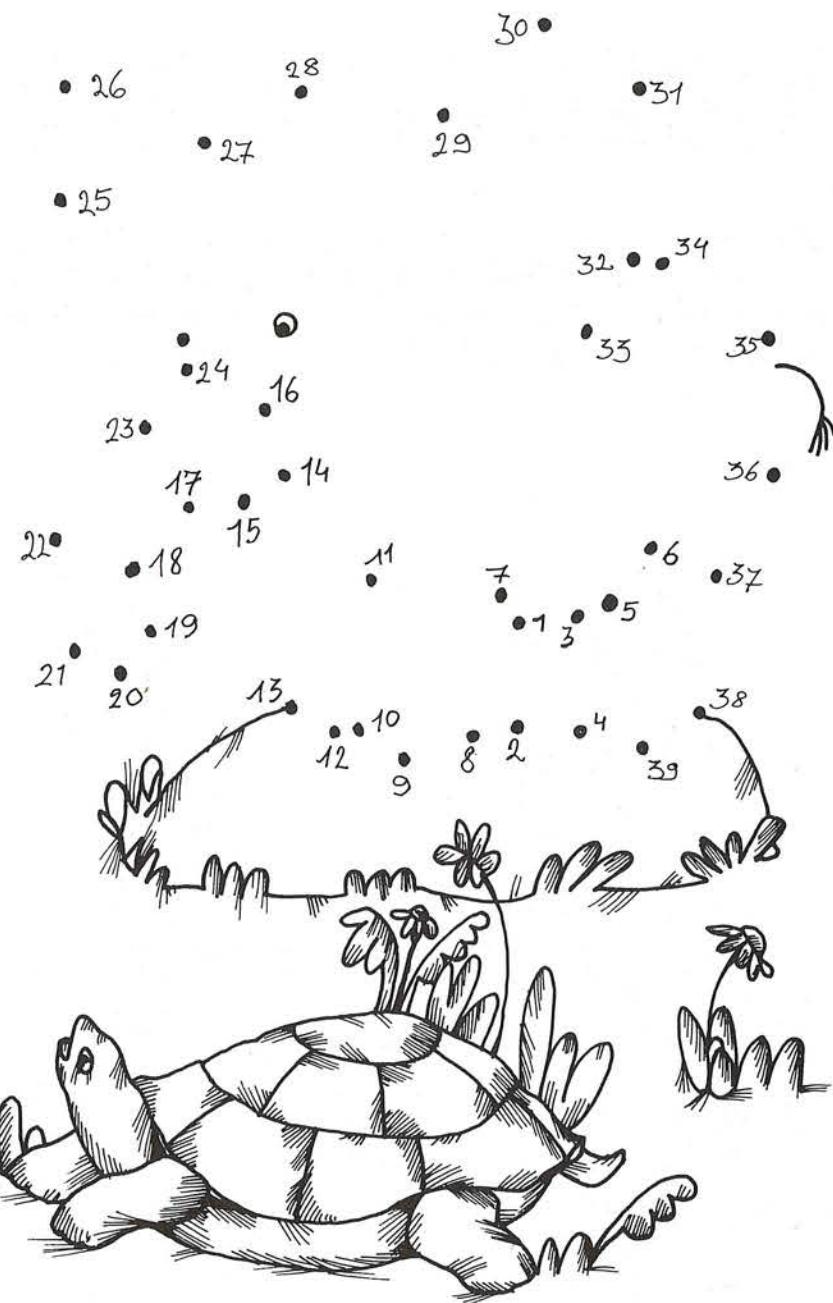
LABIRINT

KATERI PALČEK BO SEDEL NA PRUČKI

KAJ SE BO PRIKAZALO

POVEŽI PIKE OD 1 DO 39 Z RAVNIMI ČRTAMI. POTEM POBARVAJ.

PODKOVANA ŽABA

Zelena žaba je občudovala iskrega konja. Zato je prosila kovača, naj podkuje tudi njo. Kovač jo je podkoval s štirimi zlatimi podkvami. Podkovana žaba pa ni mogla ne skakati ne plavati. Priletela je lačna štoklja in jo požrla.

USPAVANKA

NINA NANA,
NANA NINA,
NAŠA NINA,
NIMA SNA.

ČAKA, DA BO
BELA MUCA
DOMIŠLJJE
K NJEJ PRIŠLA.

BELA MUCA
PRAV POTIHO
PRIDE IN SE
STISNE K NJI.

NINA NANA,
NANA NINA,
NAŠA NINA
SLADKO SPI.

RIŽEK

Droben rižek

gre po svetu:
kot raketa
po planetu
drobni rižek
po parketu
leta.

Fantje se za njim
podijo,
on pa viš viš viš —
adijo!

Predno rižek
ulovijo,
je postal
že pravi riž.

2. TRST NEKOČ IN DANES — Tistega sprehajališča danes ni več. Ves predel je preprezen z asfaltiranimi ulicami. V skoraj dveh stoletijih se je tudi na pobočja Bošketa razširilo mesto.

1. TRST NEKOČ IN DANES — Še v začetku prejšnjega stoletja je hrastov gozd Bošketa ali Farneda, kot so ga imenovali domačini, segal do današnjega Akvedota. Leta 1817 so kot nadaljevanje Akvedota, proti vrhu Bošketa dogradili široko pot, ki je služila za lepo in senčno sprehajališče in je peljala do Lovca.

4. TRST NEKOČ IN DANES — Z razvojem mesta in povečanim številom prebivalstva je civilna bolnišnica postala pretesna, zato so pred leti na Katinari dogradili novo bolnišnico.

3. TRST NEKOČ IN DANES — V Trstu je do srede prejšnjega stoletja delovala civilna bolnišnica v Starem mestu. Šele leta 1830 so pripravili načrte za izgradnjo nove bolnišnice, ki je bila tedaj ena najmodernejših in je zadostovala za potrebe mesta.

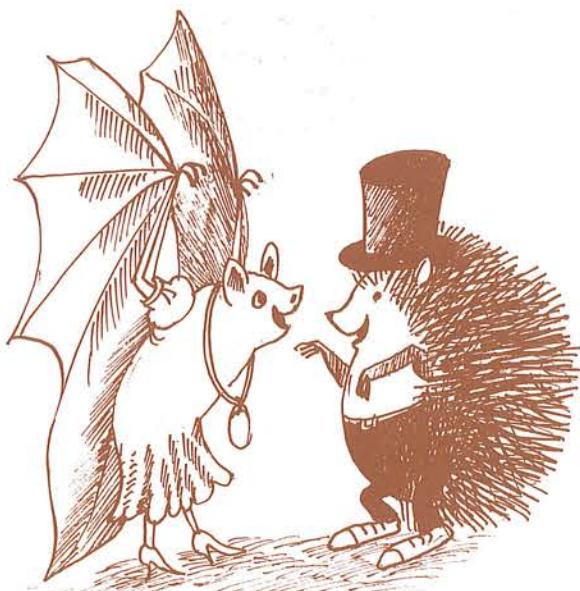
ZAROKA

Jež po gozdu sam stopica,
v luno gleda, zvezde jasne,
vse pa to mu nič ne hasne,
saj mu manjka še družica.

Kar začuti prhutanje;
reče jež si, bistra glava,
»Ta bo zame, ta bo prava,
uresničene so sanje.«

Še pred zoro kraj potoka
jež in netopirka mlada,
se odslej imata rada,
koj je sklenjena zaroka.

Opazuje kos ju z brega,
kljun začudeno odpira,
ko na srečni par se ozira:
»Kdo ve, kaj bo še iz tega?«

6. TRST NEKOČ IN DANES — Še danes se ta predel imenuje »Sprehajališče sv. Andreja«, le da ni več ob morju. Morje so zasuli in tam se je razvilo novo pristanišče s pomoli, skladišči in železniškim tiri do tamkajšnje postaje Sv. Andreja.

5. TRST NEKOČ IN DANES — Na skrajnem jugovzhodnem delu mesta je bil morski breg, ki je segal od sedanje ulice Lazzaretto Vecchio do vinogradov pod Škednjem. Tam so uredili sprehajališče sv. Andreja, imenovano po svetniku majhne, kasneje podrte cerkvice, in nasadili vrsto dreves.

8. TRST NEKOČ IN DANES — Ista cerkev danes. Pred nekaj desetletij so pred cerkvijo uredili kamnitno stopnišče.

7. TRST NEKOČ IN DANES — Cerkev sv. Marije Velike ali Srežne v Starem mestu so začeli graditi že leta 1627 in je bila za tiste čase največja cerkev v mestu poleg stolnice sv. Justa. Leta 1682 jo je posvetil škof Rinaldo Scarlicchio. V notranjosti je v treh ladjah osem oltarjev iz marmorja.

2. JADRALNI KLUB »ČUPA« — Leta 1985 so klub sprejeli v italijansko jadralno zvezo FIV. Tako se lahko »Čupini« jadralci udeležijo vseh conskih in državnih regat. Trenerji in jadralci imajo tudi prijateljske stike z italijanskimi jadralnimi klubmi. Na sliki: vhod v sedež JK »Čupa«.

4. JADRALNI KLUB »ČUPA« — Naraščajniki, mladinci in člani JK »Čupa« se redno udeležujejo conskih tekmovanj. Nastopili so tudi na mednarodnih in vsedržavnih regatah. Na sliki: mednarodna regata na Gardskem jezeru 1988.

6. JADRALNI KLUB »ČUPA« — Mladinci imajo možnost, da se udeležujejo treningov in regat na jadrnicah s premično kobilico. Razredi v katerih nastopajo pa so: 420, Laser in Europa. Na sliki: prikolica z jadrnicami, ki so pripravljene za odhod na regato.

8. JADRALNI KLUB »ČUPA« — Za potovanje na oddaljene regate se tekmovalci poslužujejo klubskega kombija in prikolic. Za boljšo kakovost treningov in tečajev pa so odborniki nabavili tudi videokamero in televizijo. Z videoanalizo tehnikе jadrjanja je odpravljanje napak veliko lažje. Na sliki: analiza na televiziskem ekranu.

1. JADRALNI KLUB »ČUPA« — Ima svoj sedež v Sesljanskem zalivu. Klub so ustanovili leta 1973 z namenom, da bi Slovence približali morju in med njimi razširili jadralni šport. Na sliki: pogled na Sesljanski zaliv.

3. JADRALNI KLUB »ČUPA« — Odborniki kluba so leta 1988 s prostovoljnim delom zgradili novo drčo, ki služi za splavljanje manjših jadrnic in gumenjakov. Na sliki: splavljanje »optimistov«.

5. JADRALNI KLUB »ČUPA« — V klubu uspešno deluje skupina jadralcev na deskah. Tudi v tem jadralnem razredu prireja JK »Čupa« začetniške tečaje. Namejeni so mladincem in odraslim. Na sliki: skupina najbolj zagrizenih »surfarjev«.

7. JADRALNI KLUB »ČUPA« — Na zemljišču Jadralnega kluba stoji mala zgradba, v kateri je klubsko tajništvo in predavalnica. V Sesljanskem zalivu so si člani in odborniki zgradili celo društveni pomol za privez zasebnih jadrnic. Na sliki: skupina najmlaših s trenerjem.

Janez Bitenc

Ilustr. Jelka Reichman

ŽABEC KUKEC

»Kukec!« je poklical oče.

»Kukec!« je poklicala mama.

»Kuuuukec!« so poklicali Kukčevi bratci in sestrice.

Kukca pa nikjer.

»Kje je spet ta potepuh?« je vprašal oče.

»Da se mu ni kaj zgodilo!« je zaskrbelo mamo.

»Figo se mu je zgodilo!« so zaregljali bratci in sestrice. Potem so skupaj ugotovili, da nekje vendar mora biti, kje je, pa naj sami poizvedo.

Veseli, da so jo lahko popihali iz hiše, so poskakali na vse stra-

ni. Kukca so iskali ob mlaki, po travi, v ločju, prebrskali so vse kotanje in pokukali v vse luknje, a o Kukcu ne duha ne sluha. Pa se oglesi Kvakec, Kukčev najstarejši brat:

»Kaj pa, če je spet pri godcu Feliks?«

In so odsakali na rob gozdčka, nedaleč od mlake, kjer je stanoval godec Feliks. Le še nekaj korakov so imeli do tja, pa se na mah ustavijo, se spogledajo, si polože krak na usta in zašepetajo: »Pst, pst, Kukec poje.«

1. Re-ga, re-ga, rega, re-ga, rega, re-ga, kvak,

2. Krasno brenkam na ki-ta-ro, sem med pevci pr-

3. Zdaj z menoj veselo pojte, da se sliši prek

kvak, to kar jaz vem, to kar jaz znam to zares ne zna vsak vak, rega, re-ga, rega, re-ga, rega, re-ga, kvak, kvak. mlak, rega, re-ga, rega, re-ga, rega, re-ga, kvak, kvak.

Odskakljali so domov in zaregljali: »Ga že imamo!«

»Kje pa je?« sta bila radovedna oče in mati.

»Pri godcu Feliksu. Slišali smo ga, kako je brenkal na kitaro in pel.«

»Spet tam, pri tistem pridaniču Feliksu, ki ne zna drugega kot svoj cigu, migu, mačke strigu!« se razjezi oče, mami pa se ulijejo solze:

»Ti moj Kukec! Kaj bo s tem fantom?« Oče pa:

»Kaj pa naj bo? Nič, pravim, in vas vprašam: »ali zna plavati?«

»Za silo!« zakvakajo mama, bratci in sestrice.

»Zna skakati v vodo na noge?«

»Ne!«

»Zna skakati na glavo?«

»To pa sploh ne!«

»Zna loviti mušice in si sam najti hrano?«

»Kje pa!«

»To ni nobena prava žaba, pravim, in od danes naprej ni več član naše družine. Se razumemo?« konča oče.

Ej, to je bilo pa le malo prehudo. Zdaj so zavezali vsi in smrkalni, dokler ni oče udaril po mizi in zakvakal:

»Mir!«

Medtem je Kukec prišel domov.

»Dober večer!«

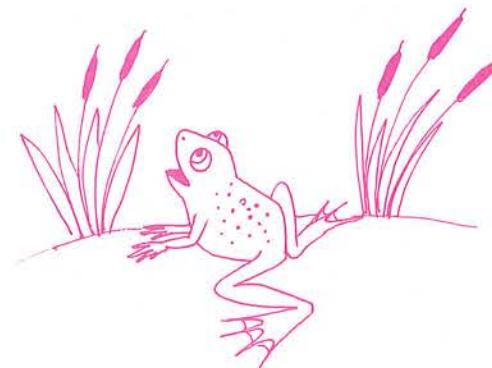
Nihče mu ni odzdravil.

»Dober večer!«

Spet nič.

»Mama, lačen!«

»Ti ni dal Feliks nič za pod zob, ti potepuh!« mu je zabrusil oče.

Kukec pa kot da je preslišal očetovo vprašanje je pokazal kitaro in rekel:

»Godec Feliks mi je posodil kitaro in eno pesmico me je naučil.« Zapel jo je:

Rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak,
to kar jaz vem,
to kar jaz znam,
to zares ne zna vsak.

Krasno brenkam,
na kitaro,
sem med pevci prvak,
rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak.

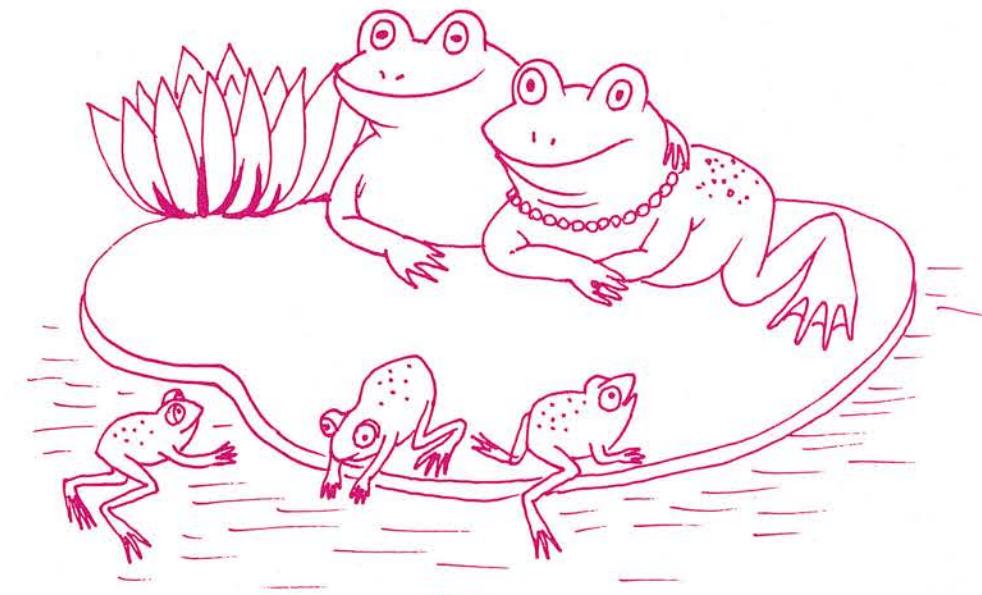
Zdaj z menoj
veselo pojte,
da se sliši prek mlak,
rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak.

»Ti bom že dal kitaro! Je kitara

za žabe? In petje? In kaj veš? In kaj znaš? Še regati ne pošteno in ne kvakati, pa boš prepeval? Znaš plavati? Ne! Skakati v vodo? Ne! Si znaš sam priskrbeti hrano? Tudi ne. Mama, lačen, o, to pa! Nič ne dobiš. Tamle, glej, so vrata in zgogom. Da se mi nikdar več ne pokažeš!« In je Kukca s kitaro vred postavil pred vrata. Mama je samo še stokala. Jokati ni mogla več. Bratci in sestre pa so se poskrile po vseh kotih, da ne bi še bolj zjezili očeta. Za Kukca pa jim ni bilo vseeno, da ga ne bo več domov.

In Kukec? Šel je h godcu Feliku in mu vse povedal.

»Bo že kako!« ga je tolažil godec in tako je Kukec ostal pri njem. Vsak dan sta vadila, pridno vadila, veliko novih skladb in pesmi sta se naučila, toda med vsemi je imel Kukec najbolj rad to-le, ki jo je prvikrat zapel:

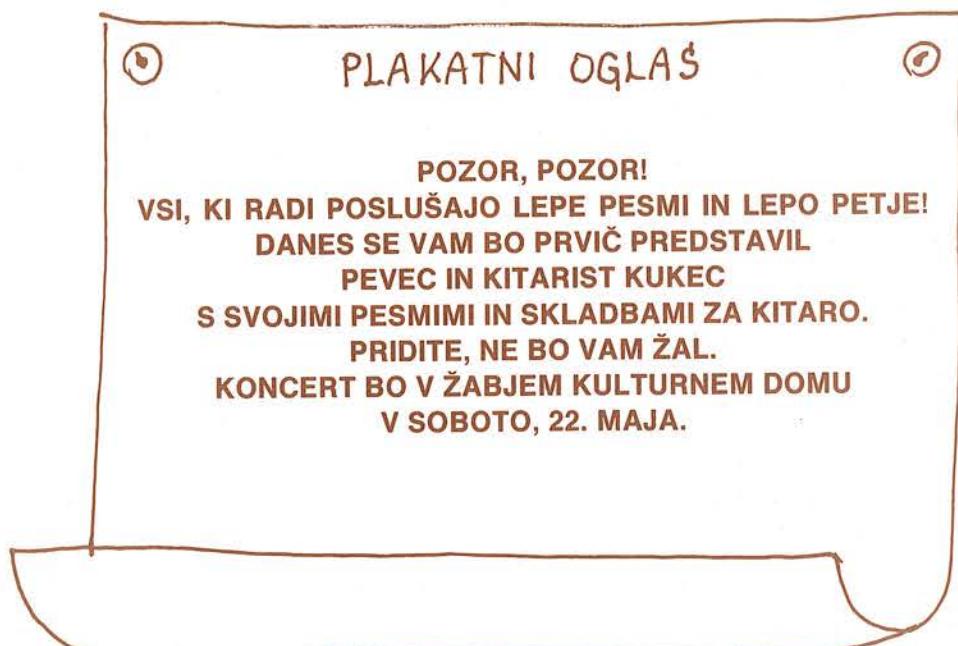
Rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak,
to kar jaz vem,
to kar jaz znam,
to zares ne zna vsak.

Krasno brenkam,
na kitaro,
sem med pevci prvak,
rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak.

Zdaj z menoj
veselo pojte,
da se sliši prek mlak,
rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak.

»Zdaj bi pa že lahko nastopil!« mu je nekoga dne rekel godec

Feliks in lastnoročno, z rdečimi črkami napisal velik lepak:

Lepak sta nalepila v sosednjem mestu. »V domačem kraju ne bi imel uspeha. Tako je vedno!« je dejal Feliks, ki je že vedel, kako je s to rečjo.

»Kukec? Kdo pa je ta Kukec?« so se spraševali vsi, ki so brali lepak. Pa so prišli iz gole radovednosti v dvorano, kjer je Kukec nastopil. Ni bilo veliko poslušalcev, še pol dvorane ne, Kukcu pa je tako bilo srce, da je mislil, da mu bo od hudega počilo. Srečno je prebil led s svojo prvo pesmico:

Rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak,
to kar jaz vem,
to kar jaz znam,
to zares ne zna vsak.

Krasno brenkam,
na kitaro,
sem med pevci prvak,
regá, regá,
regá, regá,
regá, regá, kvak, kvak.

Zdaj z menoj
veselo pojte,
da se sliši prek mlak,
regá, regá,
regá, regá,
regá, regá, kvak, kvak.

Po tej pesmi se je Kukcu odprlo. Na koncu je tako ogrel poslušalce, da ga skoraj niso pustili iz dvorane. To je bil Kukčev prvi javni nastop. Nedolgo zatem je njegovo ime postal znano in slavno po vsej žabji deželi in

njegov glas je segel še dlje, čez veliko lužo. Vabili so ga zdaj sem, zdaj tja, nastopil je na žabjem radiu in televiziji, snemal plošče in kasete ter sploh, postal je zvezdnik, da mu daleč naokoli ni bilo enakega.

Po zidovih in v izložbenih oknih so bili obešeni velikanski lepaki z njegovo sliko, videl si ga na prvih straneh žabjih revij in časopisov, mlado in staro je izrezovalo njegove slike, tisti pa, ki je po kdove kakšnem naključju dobil njegov podpis, se je imel za najbolj srečnega na svetu. Kogar je pot zanesla mimo prodajaln z gramofonskimi ploščami, ni slišal nič drugega kot Kukača z njegovo pesmico:

Rega, rega,
regá, regá,
regá, regá, kvak, kvak,
to kar jaz vem,
to kar jaz znam,
to zares ne zna vsak.

Krasno brenkam,
na kitaro,
sem med pevci prvak,
regá, regá,
regá, regá,
regá, regá, kvak, kvak.

Zdaj z menoj
veselo pojte,
da se sliši prek mlak,
regá, regá,
regá, regá,
regá, regá, kvak, kvak.

Godec Feliks je bil že star, zato ni mogel spremljati Kukca na njegovih potih. Zvesto pa je spremljal njegovo slavo in pridno zbiral kartice, ki mu jih je Kukec pošiljal z vsega sveta. Vsakokrat, ko je dobil Kukčovo pošto, se je nasmehnil in dejal: »Ja, ja, sem vedel, da bo iz Kukca prav kmalu slaven umetnik!«

Seveda pa Kukec ni pozabil svojega doma, četudi ga je oče takorekoč postavil na cesto. Tudi domačim je pošiljal pozdrave od vsepovsod in prav danes je iz dežele čez veliko lužo prišel telegram:

NASTOPIL PRED TISOČGLAVO MNOŽICO! VELIKANSKI USPEH! NOSILI SO ME NA RAMAH PO DVORANI. VABIJO ME NA VSE KONCE IN KRAJE SVETA. POZDRAV KUKEC.

Mami so se spet ulile solze, ko je stiskala na srce bel papir in govorila: »Moj Kukec, moj Kukec!« Oče pa, ki mu zdaj ni bilo vseeno, da je napodil Kukca od hiše, je objel mamo in jo tolal: »Nikar ne jokaj, bodi vesela, da je tako!«

»Saj jokam od sreče!« je rekla in si že lela samo to, da bi kmalu videla svojega sinka.

Medtem ko je oče po kosilu bral v ŽABJIH NOVICAH članek: »Kako dandanašnji vzugajamo otroke,« je napovedovalka v radiu ŽABJI GLAS navdušeno govorila:

»Spoštovane poslušalke in cenjeni poslušalci! Ravnotkar nam

je uspelo dobiti telefonsko zvezo s slavnim pevcem Kukcem, ki je z velikim uspehom končal svojo prvo turnejo po deželah čez veliko lužo. Tukaj radio Žabji glas. Tam mojster Kukec?«

»Da, tu Kukec!«

»Prosimo vas, da za naše poslušalce, ki jih zanimajo vaši uspehi, odgovorite na nekaj vprašanj: ste srečni po tako uspeli turneji, ki vam je prinesla takšno slavo?«

»Da, zelo sem srečen!«

»Mi lahko poveste, kje ste dobili prvi glasbeni pouk, in še to bo zanimalo naše poslušalce: so vam na visoki glasbeni šoli obe-tali tako velike uspehe?«

»Na visoko glasbeno šolo nikdar nisem hodil, ker za to nisem imel priložnosti. Izhajam namreč

iz povprečne žabje družine. S prvimi koraki v glasbi sem začel pri godcu Feliku v domačem kraju.«

»Gotovo ste iz glasbene družine, ki je podpirala vašo pevsko vnemo in talent. Se morda spominjate kaj izrednega, kar vas je potem pripeljalo na tako slavno glasbeno pot?«

»Ne bi mogel reči, da bi bilo v družini, kjer sem doraščal, kakšno posebno zanimanje za glasbo. Nasprotno! Oče, ki mu, žal, nikakor ni bilo po volji, da bi postal glasbenik, mi je pokazal vrata. Tako sem moral najti drugo pot. S pomočjo godca Feliksa in z veliko pridnostjo sem se sam postavil na noge.«

»In vaši načrti?«

»Načrti? Prepeval bom, do-

kler bom pri glasu in pri močeh, potem pa bom morda učil glasbo, tako kot godec Feliks. Zdaj pa, kakor sem dejal, bom s petjem razveseljeval poslušalce!«

»Prisrčna hvala, mojster Kukec, za ta pogovor v imenu radia ŽABJI GLAS in v imenu številnih poslušalcev, ki si želijo, da bi vas čimprej videli in slišali v domačem kraju. Zdaj pa so na sporednu najbolj uspele Kukčeve pesmi, med katerimi je tudi ta, s katero si je odprl pot na odrške deske širom po svetu!«

mama pa je spet jokala, tudi tokrat od sreče. Bratci in sestrice pa so se muzali ter od veselja, da imajo tako imenitnega bratca, delali stope v kuhinji, se preobratali, skakali in regljali, da je bilo očetu vsega dovolj in je zapovedal: »Zdaj pa pri priči ven, da bo mir pri hiši!«

Pa ni bilo miru, kajti od vse-povsod so prihajali številni sorodniki, prijatelji in znanci čestitati družini, ki ima tako slavnega sina.

Brez petja pa tudi to pot ni šlo in Kukčeva pesmica, ki so jo vsi znali, se je razlegala daleč naokrog po Žabji vasi:

Rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak,
to kar jaz vem,
to kar jaz znam,
to zares ne zna vsak.

Krasno brenkam,
na kitaro,
sem med pevci prvak,
rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak.

Zdaj z menoj
veselo pojte,
da se sliši prek mlak,
rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak.

Muzika v vseh delih sveta

Očetu Žabcu se je kar zameg-lilo pred očmi, ko je to slišal,

Rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak,
to kar jaz vem,
to kar jaz znam,
to zares ne zna vsak.

Krasno brenkam,
na kitaro,
sem med pevci prvak,
rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak.

Zdaj z menoj
veselo pojte,
da se sliši prek mlak,
rega, rega,
rega, rega,
rega, rega, kvak, kvak.

FRIDA

Frida je bila zelo lepa ženska. Kar pomnim, je nosila dolgo krilo in se ni ravnala po muhavi modi. Najbolj ji je pristajala modra barva in tisti čipkasti beli ovratnik je dajal obrazu poseben čar.

Prihajala je k nam na obisk kot posebljena zvestoba. Naše mame, s katero sta bili priateljici, že dolgo ni bilo več, Frida pa je kljub temu kar nekajkrat na leto prišla povasovat.

Bila je zdravnica. V svoji ordinaciji je nosila snežno belo haljo. Občutek imam, da z bolniki ni veliko govorila. Vsak se je zagledal v njene nežne prste, iz katerih je, tako mislim danes, valovila zdravilna mehkoba. Vsak njen dotik je bil neizmerno blag. Ljudje so radi prihajali k njej po pomoč.

Nekoč sem hudo zbolela. Frida je tri tedne prihajala k nam z nekimi posebnimi zdravili. Ko je bolezen prešla — nekateri so mislili, da me bo pokopala — se je tudi zdravnica oddahnila. Povedala je, da je tvegala zdravljenje z nekimi še malo preskušenimi preparati. Uspelo ji je in je bila zadovoljna, da je lahko pomagala meni, tako kot je že zdavnaj nekoč moja mama pomagala njej. Takrat je bila Frida še revna šolarka, moja mama pa jo je kot mlada mlinarica oskrbovala s kruhom, da ji ni bilo treba preveč stradati.

Vendar je stradež opravil svoje. Frida je obiskala neozdravljava bolezen. Ta lepa žena z vencem gostih rjavih las je začela vidno hirati. Zdravniki ji niso mogli ne odgnati ne prikriti črva smrti, ki se je zajedal v njena tkiva. Ležala je v bolnišnici in čakala konca.

Neko nedeljo sva jo šla z očetom obiskat. Bila je tako spremnjena, da sva se je ustrašila. Tega ji ne bi smela pokazati, a bilo je že prepozno. Frida je v hipu prebrala misel z najinega obraza.

Za njenim pogrebom je šlo le šest ljudi. Gotovo nihče od tistih, ki jim je kdaj pomagala, ni vedel, da je umrla.

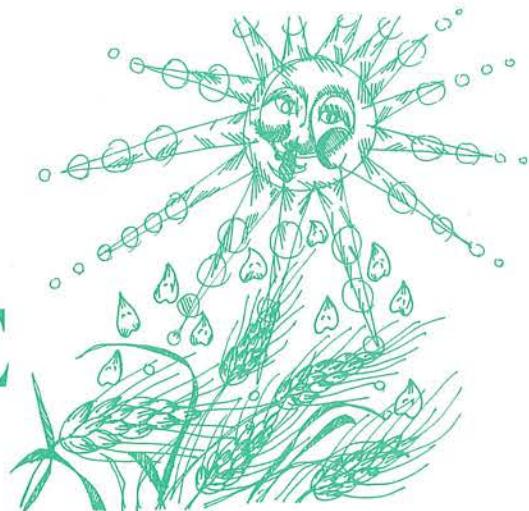
Kdar se spomnim te blage žene, mi je tesno pri srcu. S svojo zvestobo nam je dala mnogo več, kot je bil vreden kruh, zaradi katerega nam je bila vdana.

Neža Mauer

Ilustr. Liana Drašček

KAJ DELAJO KAPLJICE

Na vejah, na bilkah sedijo,
prav nič ne delajo — samo blestijo.
Če zapira veter — poskačejo na tla,
če posije sonce, od same sreče — shlapijo.

POBEGLI KOLEDAR

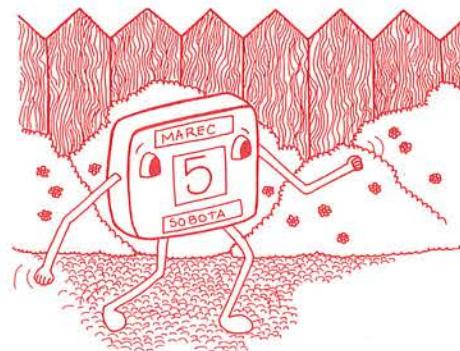
Mamica je mali Jakici podarila koledar. Lep kovinski koledar, ki ga je bila deklica zelo vesela. Prav takšen koledar si je že lela že zelo, zelo dolgo. Prve dni je z drobnim kolescem zelo vestno menjavala dneve in datume. Nekega jutra pa je kar lepo pozabila na kovinskega prijateljčka.

Koledar je bil zelo užaljen. Nekaj dni je potrpežljivo čakal, da se bo Jakica le spomnila nanj, potem pa mu je bilo vsega dovolj. S starim datumom se je počutil zelo nelagodno, saj se je na tem svetu vsak dan zgodilo kaj novega, kaj lepega.

Jakica pa je imela kup drugih opravkov, zmerom znova si je izmišljala nove igre, na koledar pa se niti spomnila ni več.

Nekega dne se je koledar čisto potiho snel z žeblja, na katerega so ga obesili, ter previdno zbežal.

Ves čas je tekel in tekel. Na stopnicah bi se bil skoraj spotaknil, a ni obupal. Tekel je tudi čez domače dvorišče, čez cesto, čez sosedov vrt...

Čez nekaj dni je Jakica opazila, da koledarja ni več na starem prostoru. Najprej je mislila, da se je burkež kam skril. Iskala ga je po vseh kotih in celo v koš za smeti je pogledala. Koledarja pa ni bilo.

Stekla je k telefonu in zavrtela številko. »Halo, tu gasilci!« se je z druge strani oglasil robati glas. »Kje gori?«

Jakica je razburjeno razložila, da pri njih doma gori samo v štedilniku, a ona, Jakica, sploh ne kliče zaradi tega. Rada bi pomagč, rada bi, da bi ji gasilci pomagali najti izgubljeni koledar. »Ne norčuj se dekle!« je spet

rekel robati glas onstran žice. »Koledarji vendor ne bežijo!« In je neprijazno odložil slušalko.

Jakica je obupala. Nihče ji noče pomagati. Sklenila je, da se bo iskanja lotila kar sama. Pregleдалa je vsak kotiček v domačem vrtu, koledarja pa nikjer. Preiskala je vso okolico, brezuspešno. Šele pri vodometu v bližnjem parku sta njeno pozornost vzbudila dečka, ki sta se sklanjala nad neko rečjo. Previdno se jima je približala ter prisluhnila pogovoru o koledarju, ki je ležal na tleh.

»Poglej, kako lep koledar!« je reklo prvi deček. »A datum je star!« je reklo drugi. »Če bi imel jaz takšen koledar, ne bi nikoli pozabil zamenjati datuma.«

Jakico je nekaj stisnilo v grlu. Zadnje čase je res slabo skrbela za koledar. Kaž pa, če je zato utekel?

»To je moj koledar!« je rekla dečkoma. Priznala je celo to, da je zelo slabo skrbela zanj.

Jakica in koledar sta spet velika prijatelja. Kot prvi dan. Koledar visi na steni in Jakica mu vsako jutro pride voščit nov dan. Pa tudi datum mu poslej redno zamenja.

**Vesele
počitnice
želi Galeb**

Pravljica o tovarnarju sanj

— Medved, medved, kako lahko prespiš vso zimo? je medveda spraševala sraka.
 — Spim, ker sem tovarnar sanj, je odgovoril medved.
 — Tega pa res ne razumem, je rekla sraka.
 — Preprosto, ji je pojasnil medved. Spim po tri mesece in več. Ta čas imam čudovite sanje. Sanje zložim v vreče in jih podarjam živalim, ki ne spijo veliko in ne sanjajo, sovi na primer.
 — Potem pa še meni podari malo sanj, ga je dražila sraka.
 — Čuj, sraka, zate ni težko, ti lahko sanje ukradeš, posebno, če so lepe, svetleče sanje.

Vsak čas lahko vstopi lisica

Tu je majhna pripoved o lisici. Pripravila sem vam jo, kakor sem obljudila, a verjemite, vse o lisici je postalo tako resnično in živo, da lahko lisica vsak čas vstopi.

Oče bere časopis in Nina čaka, kaj ji bo iz časopisa prebral na glas.

Preberi, prosim, reče Nina.

Že berem, ji odgovori oče. Poslušaj, tukaj piše:

V naše mesto je prišla lisica.

Res? se začudi Nina. In potem?

Oče prebere še enkrat:

V naše mesto je prišla lisica. In nadaljuje:

Lepa je v rdeče rjavem kožuhu z imenitnim košatim repom. Sprehaja se po ulicah in si ogleduje izložbe. Dolgo je stala pred zlatarjevo izložbo. Proti večeru in ponoči pa pogleduje skozi kletna okna. Zdi se ji, da sliši petelinje petje. Mogoče je bil to tisti

petelinček, ki ga je prinesla babica naši Nini.

Poslušaj, očka, se oglesi Nina na stolčku. O naši babici in o petelinčku gotovo ne piše v časopisu.

Ne, res ne. To sem pridal sam, prizna oče.

Beri, prosim, naprej, reče Nina in oče bere:

Lisica je očarljiva gospa. Prijazno se smehlja, a prav tako je tudi roparica. Zato zapirajte vežna vrata, kajti vsak čas lahko vstopi v vaše stanovanje.

In lisica je vstopila.

Vstopila je dostenjanstveno.

Dober dan, je rekla očetu in Nini. Le mirno berita časopis, ne bom vaju motila. Samo najnovejšo številko modnega časopisa bi rada pogledala, če bo Nina tako prijazna in mi ga bo dala.

Nina je lisici takoj izpolnila željo.

Kako si prijazna, ji reče lisica.
Moram biti prijazna z vami,
samo paziti moram, da vam ne
padem v past.

V past? Saj ni tukaj nobene
pasti, ji reče lisica.

Oče mi je nekoč pripovedoval,
kako vam je padel petelinček v
past. Od takrat je padlo v vašo
past gotovo že veliko petelinov.

Lisica ne reče nič. Lista po
modnem časopisu in pomisli, da

bi rada imela nov kožuh. Saj ima
lepega, rada bi imela še lepše-
ga.

Naveličala sem se rjavega ko-
žuha, nekaj let ga že nosim. Zdaj
si želim črnega z belim repom.
In pri zlatarju sem videla zlato
zapestno uro, prav takšno, kakor
jo potrebujem.

Uro potrebujete? jo vpraša
Nina.

Seveda, potrebujem zlato uro.
To je vendar razumljivo.

Ninin medvedek, ki se je znal
pogovarjati, se je vznemiril.
Nina, je poklical, še nisi opazila,
da bi tudi tvoja majhna veverica
potrebovala zlato uro.

Ne, nisiem opazila, reče Nina.
In slonček bi potreboval uro.
Kaj si rekel? se začudi Nina.

Da, slonček bi potreboval zlato
zapestno uro in muca in vse two-
je punčke in še račka bi jo potre-
bovala. Če smem povedati, tudi
jaz bi potreboval zlato uro.

Povej mi, medvedek, zakaj bi
potreboval uro?

Zato, ker bi bila to zlata zapes-
tna ura in ker bi tiktakala.

Vse Ninine igrače so se zdaj v
zboru oglasile in prosile:

Zlato zapestno uro prosimo, ki
tiktaka.

Nina sede pred igrače, ki stoje
v dolgi vrsti, in se jim ne more
načuditi.

Ljube moje igračke, jim reče,
kje naj dobim toliko zlatih ur?

Ne vemo, so odgovorile.

In lisica, ki je z velikim zado-
voljstvom poslušala ta razgovor,
je vzkliknila:

Kako pametne igrače imaš!
Znajo zahtevati, kar si želijo.

A kam s to njihovo pametjo, če
nimam zlatih ur? jo vpraša Nina.

H kosilu! je takrat poklicala
mama in Nina si je oddahnila.

Mama, rešila si me, ji je rekla.

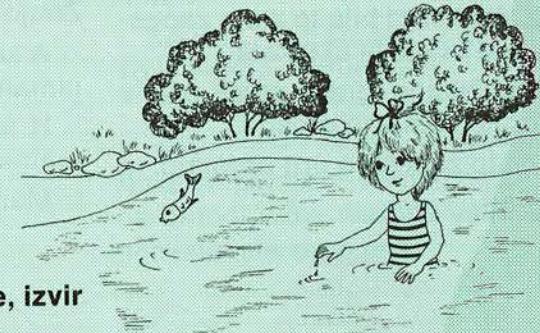
Lisica pa se je poslovila, kajti kosilo, ki ga je pripravila Ninina mama, ji ni dišalo. Želela si je pečenega petelina ali zajčka v omaki ali srnine pečenke, nikakor pa si ni želela zelenjavne

juhe s kruhovimi cmoki, ki sta se je Nina in oče tako veselila.

Spomnite se me, ko boste pekli petelina, jim je rekla lisica in odšla. Nininim igračam je bilo žal, ko je za seboj zaprla vrata.

Danilo Gorinšek:

Ilustr. Marjeta Cvetko

Voda je dež, reka, morje, izvir

voda je tudi snežinka,

voda hiti, saj zdaj tu je, zdaj tam,

voda je kar potepinka.

Voda narašča, preplavlja vsevprek,

voda tedaj je visoka,

voda se včasih lenobno valí,

voda tedaj je globoka.

Voda je taka, da vsak jo pozna,

voda je taka: vsak rad jo ima,

le tisti ne, ki je ne pije,

in pujsa, ki se z njo ne umije...

VODA

Vojan Tihomir Arhar

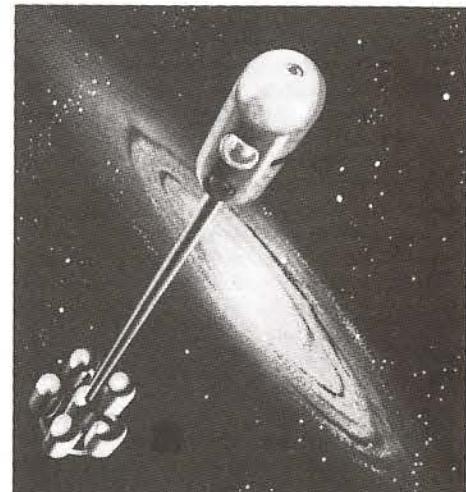
Telekomunikacije v vesolju

Beseda telekomunikacija zveni precej učeno, čeprav je dandanes takorečoč vsakodnevno v rabi. Je namreč skupno ime za tehnične panoge, ki imajo opraviti z električnim prenosom znakov, zvokov in slik na večje daljave, to je s pomočjo telefona, telegrafa, teleprinterja, radia in televizije.

Pisci znanstvenofantastičnih romanov (tuja beseda za znanstveno fantastiko je: science fiction) nas s svojo razgibano domišljijo hitro popeljejo v neskončne globine vsemirja, ki naj bi ga človek bodočnosti načrtno raziskoval, potuječ po njem na orjaških vesoljskih ladjah. Le-te naj bi se gibale skorajda s hitrostjo svetlobe. Potuječ iz območja ene v območje druge zvezde, naj bi človek na planetih teh osončij, kolikor bi le-ti bili prikladni za bivanje, osnoval svoje kolonije, kot nekakšne vmesne postaje za predah na dolgi poti in tudi kot izhodišče za nadaljnja vesoljska raziskovanja. Vse te kolonije pa naj bi bile medsebojno povezane s telekomunikacijskimi zvezdami, da bi se lahko obveščale o najnovejših dogodekih, o koristnih izsledkih pa tudi o morebitnih nevarnostih.

Vprašajmo se zdaj, koliko je takšno predvidevanje sploh uresničljivo! Znano je namreč, da potuje svetloba s hitrostjo 300.000 kilometrov na sekundo. Vemo pa tudi, da se nič na svetu ne more gibati hitreje od svetlobe, kar velja - se razume - tudi za radijske valove.

Ko bomo imeli Zemljani na Mesecu svojo stalno vesoljsko postojanko, bodo telekomunikacijske zveze z matičnim planetom

Zemljo še kar ugodne. Svetloba, oziroma radijski valovi potrebujejo do Lune samo 1,3 sekunde in prav toliko časa tudi, da se vrnejo na Zemljo. Človeka na Zemlji, ki bi se pogovarjal s človekom na Mesecu ali obratno, verjetno ne bo motilo preveč, če bi moral hipec počakati, da bi njegov sogovornik zaslišal poziv ter potem nanj tudi odgovoril.

Precej drugačna pa bi bila zadeva že, če bi vzpostavljali telekomunikacijsko zvezo z astronavtom Zemljancem na eni izmed Saturnovih lun, recimo na Titanu. Če bi z Zemlje poklicali tamkajšnjo kolonijo ob 13.

uri, bi prispel naš radijski klic tja šele ob 14. uri 20 minut, pa tudi za odgovor bi bila zopet potrebna skoraj pol druga ura, seveda pod pogojem, da bi se »Titanovec« klicu z Zemlje takoj odzval. Tako komuniciranje z neizogibnim dolgim čakanjem bi bilo seveda že precej mučno.

Toda to bi bile, da se tako izrazimo, zgolj »domače« telekomunikacijske zveze oziroma zveze v mejah našega osončja. Čim pa bi skušali vzpostaviti radijsko zvezo z vesoljsko človeško ekipo na nekem od domnevnih planetov nam najbliže zvezde Proximus Centauri v ozvezdju Kentavra, bi se ure čakanja na odgovor na naš poziv že raztegnile na leta! Do zvezde Proxima Centauri potujeta svetloba oziroma radijski val več kot štiri leta in prav toliko potrebuje tudi za povratek. Torej traja pot tja in nazaj skupno nekaj dlje kot 9 let. Bi bili vi pripravljeni čakati toliko časa, preden bi vam vaš sogovornik odgovoril na vaš pozdrav?

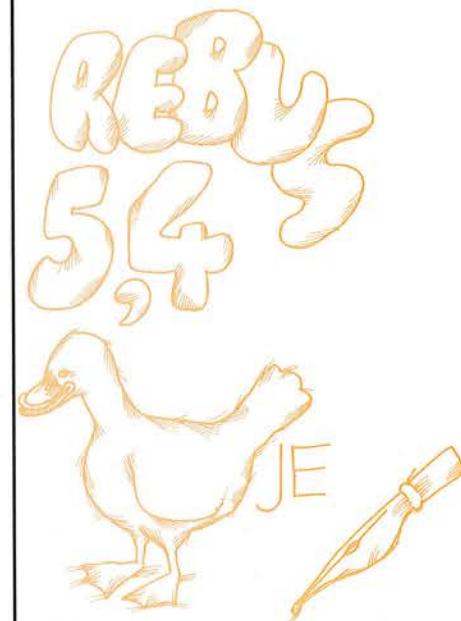
In za zadnjo primerjavo naj omenimo še domnevni planet sonca oziroma zvezde Vege v ozvezdju Lire. Ta primer navajamo zategadelj, ker je po pojmovanju današnje znanosti ta zvezda tista, do katere bi človek - kozmonaut še lahko prispel v času svojega življenja, ne bi pa se mogel z nje več vrniti živ na Zemljo. Do nje bi z vesoljsko ladjo potreboval polnih 26 let in prav toliko tudi nazaj, seveda pod pogojem, da bi njegovo plovilo drvelo s hitrostjo svetlobe. Telekomunikacijske zveze s planetom zvezde Proxima Centauri pa bi bile praktično brez pomena. Iz takšnih razdalj oziroma na takšne razdalje bi bilo sicer možno poslati govorno sporočilo, ne bi bil pa možen pogovor.

Izhajajoč iz povedanega lahko zaključimo, da bodo morebitne človekove vesoljske kolonije v vsemirju druga od druge skoraj povsem izolirane ter druga od druge docela neodvisne, pa naj bi si to že lele ali ne. Stiki med njimi bodo zaradi pošastnih oddaljenosti komajda omembe vredni. Zato bodo vsaka zase v neskončnih globinah vesolja silno osamljene. In četudi bi bile telekomunikacijske zveze med njimi vendarle vzpostavljene, bi le-te ne posredovalle novic, ampak samo zgodovino, saj bi bila, po telekomunikacijski poti, posredovana »novica« ob prispetju do poslušalca že zdavnaj močno zastarela in kot takšna brez vrednosti.

Torej, če boste odslej brali kakšen znanstvenofantastični roman ali pa gledali tovorni film, boste videli, da so razne ideje o

medvezdnih imperijih zgolj sad drzne domišljije brez vsakršne znanstvene podlage oziroma so le razburljivo branje za ljubitele napetih vesoljskih zgodb in - nič več!

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

Marij Čuk

KNJIGA JE SPOZNANJE

Da, tako je to: tudi letos se s hitrimi koraki bliža poletje in z njim se bliža konec pouka, ki bo tokrat še hitrejši od običajnega. Vsi namreč že veste, da bodo volitve v evropski parlament, kar najbrž z veseljem pozdravljate, čeprav ne boste glasovali. A vsaka stvar je dobra za skrajšanje časa sedenja v šolskih klopeh...

No, prav tako hudo pa že ni. Kaj pa bi počeli brez šole in pouka? Klatili bi se po vasi ali mestu, dnevi bi minevali v brezdelju in dolgašu, nihče se ne bi na vas krejal, niti učiteljice in niti starši. Uh, kako pusto! Ob tem pa še ne nezanemarljiva škoda — nihče več ne bi znal pisati in brati, nihče računati, itd. Je že kar prav, da bodo

šole tudi v bodoče stale in da bo v njih še naprej pouk! A vse to, kar sem sedaj povedal, v ničemer ne zmanjšuje veselja pred počitnicami, med katerimi se bomo lahko brez strahu predajali marsičemu: plavanju, kolesarjenju, daljšim izletom, taborjenju, hoji v hribe, obiskovanju mest in držav, itd. Marsičesa pa, kljub počitnicam, ne bomo mogli pozabiti, niti tega, da je naše okolje čedalje bolj onesnaženo, da se luknja v atmosferi veča in veča, da človek uničuje Zemljo in njene gozdove, in tako naprej. Veliko je takih stvari, nad katerimi se mora mladi človek zamisliti in si dopovedovati, da kaj takega ne bo dovolil.

Pot k mislim in reševanju našega življenja in dihanja predstavlja tudi knjiga. Ta je namreč ena izmed stez bližnjic, po kateri se dokopljemo do najrazličnejših spoznanj in tudi do zavesti, da je treba dobro podpirati in gojiti, proti slabemu pa voditi neizprosen boj. Zato na knjigo ne bomo pozabili niti med poletjem in niti med počitnicami, pa čeprav bodo naše misli daleč drugje. A vendar — s knjigo bo morebiti čas brezdelja lepši in prijetnejši, vsekakor pa bogatejši. Nič posebnega vam ne bi svetoval, saj je poletje dolgo in lahko si kar sami izbirate branje, tudi zato, ker je knjig v knjigarnah dovolj. Če pa že hočete nekaj duhovitega, sezite po knjigi Janeza Kajzera MIMO DNEVNEGA NACRTA, ki prinaša devet zgodb. Junaki, ki nam jih predstavlja, so fantje in dekleta med petnajstim in osemnajstim letom, dijaki gimnazije na robu mesta, ki so hoteli biti odrasli, zato so večkrat naleteli na mnoge težave pri starejših...

Pa srečne in vesele počitnice!

POMLAD, POMLAD...

Pomlad prišla je v deželo
cvetje zdaj vse bo cvetelo.
Ptički, ki jih doslej ni bilo,
glej jih, glej, že prišli so.
Metuljček leti in rože budi:
zvonček, hop na plan,
že je jutro, že pomladni dan.
Lastovka nad zemljo leta,
gleda pajka, ki mrežo spleta.
Pomlad med nami je
in vvi se veselimo je.

Marjetica Možina
5. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

NA ŠOLSKEM IZLETU

V petek, 21. aprila, smo se učenci petega in četrtega razreda peljali v Gardaland. Avtobus je pred šolo pripeljal ob 6.10, jaz pa sem bil tam že ob 5.50. Ko sem stopil v avtobus, so notri že sedeli učenci iz Škedenja. Saša, Iztok in Erik so prinesli igrice, s katerimi smo se igrali. Nekdo je prinesel tudi majhen radio, zato smo poslušali glasbo.

Po približno dveh urah vožnje smo se ustavili na počivališču Agip na avtocesti. Potem smo nadaljevali pot, in ko smo došli do Gardskega jezera, je voznik obrnil proti Sirmione, ki je obdano z obzidjem. Tam smo si ogledali majhen grad, ki je podoben goriškemu, le da je precej manjši. Šli smo tudi na visok stolp, od koder smo videli mestece in jezero. Ko smo stopali po stopnicah na vrhu stolpa, se je sošolka Pamela večkrat spotaknila. Ko pa smo prišli iz stolpa v pritličje, smo vzeli slušalke in poslušali pripoved o zgodovini gradu, ki so ga zgradili v trinajstem stoletju in je večkrat potem menjal gospodarja.

Ker je začelo deževati, smo se vrnili v avtobus in se peljali v Gardaland, ki smo ga že od daleč zagledali. Zato smo vsi od veselja vriskali, ko pa so se odprla vrata avtobusa, smo vsi srečni tekli proti vhodu. Učiteljice so kupile vstopnice in smo lahko končno vstopili.

Najprej smo zagledali uro iz cvetja, nato smo stopili na vlak »American Express«, s katerega smo si ogledali polovico Gardalanda. Napotili smo se potem v kanjon. Sedli smo na vozičke in se odpeljali. Ko smo prišli pod slap, se je učiteljica ustrašila in je močno zakričala. Tudi v jami so deklice in učiteljice vriskale od strahu. Obiskali smo potem arabski sejem, a se nismo ustavili, ker je močno deževalo. Pač

pa smo se dalj časa ustavili v piramidi, kjer smo spet sedli na vlak in poskušali zgodbo o pionirjih, ki so tam iskali zlato, zato je nanje padlo prekletstvo. Lepo je bilo, ko so pionirji hodili okoli vlakca, ki je počasi vozil dalje. Ko smo prišli iz piramide, smo se ustavili na »Colorado Bost«, kjer smo se zelo zabavali. Bilo je lepo, ker smo bili vsi mokri, ker je vsepovsod brizgal, pa tudi zato, ker smo se malo prestrasili zaradi hitrosti majhnega čolna.

Po tej zabavni pustolovščini smo šli na vrtljak, kjer so bile keramične skodelice, v katerih smo se dvakrat peljali, ker je bilo zelo lepo. Pozabil sem napisati, da smo si prej ogledali tudi človeško telo. Videli smo, kako deluje v notranjosti naš organizem in kako živi dojenček v maternici.

Šli smo potem v grad volkodlakega Dračkula in sošolka Pamela je tudi tam eno nakuhalila. Zataknila se je namreč z nogo v tekoče stopnice in zato se je jokala od bolčine. Ko smo prišli iz gradu, smo se zradi Pamele vsi smeiali. Potem smo se še enkrat zavrteli na vrtljaku s konjički in se zopet peljali z vlakom. Vrnili smo se k učiteljicam, ki so nas čakale pred uro iz cvetja. Tedaj sem pri sebi rekel: končno! saj smo bili utrujeni in mokri, ker je ves dan deževalo. Kljub temu smo se zelo zabavali.

V avtobusu smo si sezuli čevlje in si slekli jopiča. Veselo smo klepetali, peli in se igrali, dokler nas ni avtobus pripeljal zopet pred šolo.

Fabio Domio
5. r. OŠ »M. Gregorčič Stepančič«
SV. ANA

Stana Vinšek

Ilustr. Vesna Benedetič

DEŽEK

Dežek pada, dežek pada,
rosno se blesti livada,
kakor kaplje iz očesa
biseri polze z drevesa.

Dežek pada, vse zalije,
vse osveži, vse izmije.
Padaj, dežek, mi v srcé,
da mi ohladiš gorje.

Dežek pada, ponehava.
Milo zadehti narava
in še lepše vse zaklige,
ko nam zopet sonce sije!

MUZEJ STARIH VLAKOV IN TRAMVAJEV

Sredi aprila smo si skupaj z barkovljanskimi sovraštniki ogledali edini železniški muzej v Italiji, ki se nahaja v Trstu v Ulici G. Cesare, 1.

V muzeju nas je sprejel gospod Ranieri. Najprej nam je v veži pokazal tržaško glavno železniško postajo v miniaturi. Izdelana je tako, kot je bila v letu 1906. Pokazal nam je tudi proge, ki so peljale v Istro, Pulj, Gorico in na Jesenice. V veži je bilo tudi

nekaj steklenih škatlic, v katerih so bile miniaturne lokomotive. Med temi so bile tudi avstrijske vojaške lokomotive, ameriške, italijanske, nemške in ruske. Vse so mi bile zelo všeč, posebno pa majhen parni stroj, ki se je premikal.

Iz veže smo odšli nato v čakalnico prvega razreda. V njej je bila majhna vodna črpalka in aparat z veliko puščico. Če je puščica kazala navzdol, je pomenilo, da je

Težave in zamude so žal botrovale temu jubilejnemu letniku Galeba, ki se je vendarle prikopal do konca svoje letošnje poti, v upanju, da se bodo razmere v bodoče izboljšale in da bo v prihodnjem šolskem letu vsebinsko boljši pravočasno pritelet do vas.

Zdaj pojdimo vsi na počitnice! Odpočimo se po dolgem trudu in si po zasluzenem počitku naberimo moči, da bomo jeseň, ko se bodo spet odprla šolska vrata, spet zavzeto poprijeli za delo.

Vsem veselje počitnice in na ponovno

srečanje septembra z novim Galebom in novim Galebovim šolskim dnevnikom.

UREDNIK

železniška proga prosta. Ko je puščica kazala vodoravno, je pomenilo, da je na progri še kak drug vlak.

Vodič nam je povedal, da poteka letos 150-letnica italijanskih železnic. Leta 1839 je namreč speljal prvi italijanski vlak. Vozil je s hitrostjo 110 kilometrov na uro.

Na hodniku so bila razna odlikovanja, razne čepice in znaki. Nekatere čepice so bile še iz leta 1906. Razni dokumenti, okenice za prodajo vozovnic in velika blagajna so bili tudi zelo zanimivi. Najbolj všeč mi je bila naprava za prodajo vozovnic, v kateri je bil strojček, ki je vtiskal datum na vozovnice. Na dokumentih, ki so razobeseni na hodniku, je pisalo, da je leta 1857 nastala železniška proga Trst - Ljubljana - Dunaj. Imenovali so jo Južna železnica. Progo med Trstom in Ljubljano je osnoval Carlo Ghega.

V čakalnici drugega razreda smo videli druge predmete, ki so bili na vlakih in na tramvajih ter zelo lepe stare telefone. Najbolj všeč so mi bile svetilke, ki so jih takrat uporabljali na železnicah in tramvajih. Gorele so na vosek, petrolej in karbid. Zanimiv je bil poseben tramvajski stol s preminčnim naslonjalom. Tramvaji tedaj niso obračali, zato so obračali naslonjala na stolih.

Najlepša se mi je zdela čakalnica tretjega razreda, v kateri je zelo velika maketa železniške postaje na Opčinah in kraške goličave. Na maketi so vozili razni vlaki. Z velikim zanimanjem in z dobro odprtimi očmi smo sledili vsakemu njihovemu premiku. V drugi sobi smo potem videli lep parni stroj in telegraf. Koliko zanimivosti! In o vsem tem smo se učili v šoli.

Zaključili smo tako notranji ogled muzeja. Šli smo na prostoto, da si ogledamo raznovrstne lokomotive in tramvaje. Zelo so

mi bile všeč, čeprav sta jih sonce in dež precej poškodovala. Ni denarja, da bi prekrili ta muzejski del.

Moje največje zanimanje je pritegnila lokomotiva, ki tehta 93 ton in vlači za seboj »tender«, ki lahko prevaža 22 tisoč litrov vode in 12 ton premoga.

Obisk v tem muzeju je bil zelo zanimiv in poučen, pa tudi prijeten. Upam, da bo država nakazala denar za ohranitev lepega muzeja. S tem bo pripomogla, da ga bodo občudovali tudi prihodnji rodovi.

Poljanka Dolhar
5. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

SLOVENSKA LJUDSKA GLASBILA

Učenci vseh razredov naše šole smo se zbrali v Kulturnem domu na Prosek. Iz Ljubljane so prišli mož in žena Mira in Matija Terlep ter Mojka Žagar. Vsi trije so raziskovalci starih ljudskih glasbil. Mira je najprej zaigrala na citre brez loka, Matija pa na dude iz ovčjih kož. Vsi trije skupaj so potem zaigrali z lesenimi žlicami in zelo lepo peli. Potem nam je Matija pokazal medveda, glasbilo, ki proizvaja tak zvok kot medvedovo brundanje. Vsi skupaj so tudi zaigrali na medveda, a vsak z drugačnim taktom. Matija je zelo lepo zaigral na rog in školjko, Mira pa potem na citre z lokom. Bolj všeč so mi bile citre z lokom kakor citre brez. Raziskovalci so potem zaigrali s kamenčki in povabili so nas, naj poskusimo. Mira je potem zaigrala na glasbilo iz trstja, trstenko. Tudi na boben je lepo udarjal. Nato so Mira, Matija in Mojka zaigrali na žvrgelce. Ta glasbila so v obliki konjička, ptička in podobno. Na koncu je Matija zaigral še na žago. Vsi smo se

čudili, da ima žaga tak lep zvok, kot bi pela. Skoraj vsi učenci smo poskušali igrati razna glasbila. Tudi Kristjan je igral. Bilo je res lepo.

Jadranka Križman
5. r. OŠ PROSEK

LJUDSKA GLASBILA

Vsi učenci naše šole smo odšli v Kulturni dom na Prosek, da si ogledamo in poslušamo stara slovenska ljudska glasbila. Iz Ljubljane so prišli k nam trije raziskovalci starih ljudskih glasbil: Mira in Matija Terlep in Mojka Žagar. Pokazali so nam naslednja glasbila: dudo, šurlo, žago, tamburice, majše in velike žvegle, citre z lokom ali brez in še druge. Ob igranju so tudi zelo lepo peli. Zapeli so koroške, istrske, gorenjske in druge pesmi. Povabili so tudi nas, da poskusimo igrati s kamenčki, lesenimi žlicami in fižolo. Po ogledu predstave smo se vrnili v šolo.

Bilo mi je zelo všeč, ker sem spoznala drugačna zanimiva glasbila od običajnih, ki jih poznam.

Sara Gruber
4. r. OŠ PROSEK

BARVICE

Mama mi je obljudila, da mi bo kupila barvice. Ko sem prišla domov, mame še ni bilo. Ob dveh se je mama vrnila, a ni imela barvic. Skupaj sva šli potem po bratca v vrtec in spotoma zavili v trgovino po barvice. Doma sem takoj začela risati in barvati z novimi barvicami risbo za Galeb.

Zelo sem vesela, da imam nove barvice, ki so tudi zelo lepe.

Tanja Tomaselli
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

ALPINISTIČNA ODPRAVA

Priprave za alpinistično odpravo na Mount Godwin Austen so bile pri kraju. 18. avgusta 1998 smo odpotovali z letalom proti gorovju Himalaje. Preplezati smo namevali Mount Godwin Austen, ki je visok 8.611 metrov. V alpinistični odpravi nas je bilo 12. Tu je nekaj zapiskov o zadnjih sedmih dneh plezanja na vrh.

10. september 1998. Danes smo prispele že do višine 6.000 metrov. Postavili smo si

štore in popili nekaj čaja. Ker smo bili utrujeni, smo šli malo počivat. Okoli 17. ure smo slišali strašen ropot. Pogledali smo iz šotorja in opazili, da se je usul plaz in zdaj drvi proti šotorom. Kmalu nas je vse zasulo. Na srečo smo se vti rešili.

11. september 1998. Po vseh težavah, ki smo jih imeli zaradi plazu, smo se končno odpravili spet proti vrhu. Paziti smo morali, ker so se stalno delale razpoke v ledu. Eden iz naše skupine je skoraj padel v razpoko, a smo ga na srečo ujeli. Bližali smo se že višini 6.700 metrov, ko smo se morali ustaviti, ker se je pričenjala nevihta. Takoj smo postavili šotor in se vanj zatekli. Tam smo prespali.

12. september 1998. Zbudili smo se ob štirih zjutraj. Veter, ki je pihal 150 kilometrov na uro, nam je odpihnil šotor. Zeblu nas je Janezu in Mihi so zamrznili prsti in smo zato preko radia poklicali helikopter, da bi nam pomagal. Grega in Matjaž sta se vrnili v dolino s tistima, ki so jima zamrzli prsti.

13. september 1998. Smo že na višini 7.150 metrov. Postavili smo si šotor in tam skuhalo čaj in riž. Kuhalo smo tri ure, ker voda ni hotela zavreti. Po kuhanju smo brali knjige in s fotoaparatom slikarili pokrajino okoli nas.

14. september 1998. Prispeli smo na višino 7.600 metrov. Ostalo nas je samo šest. Poleg tistih, ki so se vrnili, sta dva padla v globino in se ubila. Čeprav smo vedeli, da se bliža slabo vreme, smo plezali dalje. Zjutraj je sonce močno pripekalo, ponoči pa je bilo zelo mraz.

15. september 1998. Začela se je nevihta. Prispeli smo že do 8.500 metrov. Do vrha je manjkalo samo še 111 metrov. Bili smo vsi premraženi. Upali smo, da bo nevihta že naslednji dan konec, da bi lahko plezali dalje.

16. september 1998. Ko smo zjutraj pogledali iz šotorja, smo bili vsi srečni, ker je bilo vreme lepo. Plezali smo dalje in po štirih urah prispeli na vrh. Kot dokaz, da smo res prispeli na vrh, smo slikali pokrajino z vrha. Pozneje smo se vrnili na višino 7.600 metrov in tam poklicali helikopter, da bi nas prišel iskat.

Čakali smo dva dni. Ko je helikopter prišel, smo se vti srečni vrnili v dolino in se z letalom vrnili domov. Potovanje je trajalo en mesec in pet dni.

Tjaša Gruden
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

V ZAVODU ZDRUŽENEGA SVETA

Obiskali smo zelo poznan Zavod Združenega sveta v Devinu. Tam nas je čakala prijazna knjižničarka. Sprva nam je pokazala zanimiv film, iz katerega smo spoznali, kakšno je življenje dijakov tega Zavoda. Študentje prihajajo iz najrazličnejših držav petih celin. Stari so od 16 do 19 let. Zavod v Devinu je eden izmed sedmih v svetu. Vsi dijaki morajo poznati angleščino. Največnejši se morajo potem izkazati v Rimu. Za kosilo in večerjo imajo določene urnike. Spalne sobe imajo v raznih penzionih in motelih in v nekdanjem bivališču za goste v Devinskem gradu. Poleg študija se dijaki ukvarjajo tudi z drugimi dejavnostmi, zlasti kulturnimi in športnimi. Večkrat prirejajo zabavne prireditve in družabne večere. Najbolj obiskane so take prireditve, na katerih dijaki s plesom in glasbo prikazujejo značilnosti svoje dežele. Skupaj z nami so sodelovali tudi na eni Prešernovi proslavi. Na razpolago imajo tudi knjižnico, kjer je ogromno knjig. Služi jim tudi kot primeren prostor za študij. Imajo na voljo tudi veliko časopisov, med katerimi tudi naša Primorski dnevnik in Delo. Zavod razpolaga tudi s kombijem, s katerim se vozijo na izlete in ekskurzije. Imajo tudi nekaj laboratorijev. Zelo zanimiv je laboratorij za kemijo. Tudi učilnic je več, zdijo pa se mi zelo majhne.

Dijaki so prepuščeni samim sebi, sami si perejo, pospravljajo sobe, lahko si tudi sami pripravljajo zajtrk. Menim, da so Zavodi Združenega sveta pomembni in zanimivi. Dijaki imajo možnost, da se med seboj spoznajo, govorijo in izmenjujejo misli. Taka šola jim daje zelo dobro izobrazbo in jih dobro pripravi tudi za nadaljnji študij in življenje.

Zelo sem vesela, da sem spoznala dve prijazni študentki, Silvijo in Caroline.

Arjana Bravin
5. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

DEVINSKI ZAVOD ZDRUŽENEGA SVETA

Že nekaj časa smo čakali na obisk v Zavodu Združenega sveta. Končno so srečanje le odobrili. Že na vratih Zavoda nas je prijazno sprejela tajnica v knjižnici. Podarili smo ji šopek pomladanskih cvetov, Zavodu pa ročni izdelek s slovenskim motivom.

Tiho smo vstopili in s tajnico šli v posebno sobo za predvajanje filmov. Pokazali so nam film, kako študentje preživijo čas v Zavodu in razne druge zanimivosti. Na svetu je na petih celinah le sedem takih zavodov. V devinskem Zavodu je okoli

dvesto študentov, od teh je 60 Italijanov. Študij traja dve leti. Za diplomo morajo opraviti šest izpitov iz naslednjih predmetov: materin jezik, tuj jezik, zgodovina, kemija, biologija, fizika, ekonomija in filozofija. Učni jezik je angleščina, toda učijo se tudi italijanščine. V Zavodu se učijo okoli 25 jezikov. Dijaki pa so sami izbrani med najboljšimi v svojih državah. Iz filma smo izvedeli marsikaj novega. Na koncu nam je tajnica podarila nalepko in reklamno tiskovno Zavoda.

Odpravili smo se v prvo nadstropje, kjer je knjižnica. V tišini smo si ogledovali bogato knjižnico s knjigami v raznih jezikih. Videli smo tudi kitajske knjige z nenavadnimi črkami. Med knjigami sem zapazila tudi slovenske knjige. V knjižnici si lahko sposodijo enciklopedije samo študentje iz Zavoda.

Vodnica nas je popeljala do šole. Prišli smo v pritličje in tam si ogledali laboratorij kemije. Videla sem več vrst kozarcev, epiruvet in aparativ. Zame je bilo to vse novo in zanimivo. Šli smo potem v prvo nadstropje. Tam sem začudeno ogledovala majhne učilnice samo za manjše skupine študentov. V večji učilnici so bili aparati za učenje jezikov. Začeli so prihajati študentje, zato smo se umaknili. Pred stavbo smo se slikali skupaj z nekaterimi dijaki.

Z novimi doživetji in spoznanji smo se vrnili v šolo.

Maja Radetič
5. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

SMEŠNICA

Bila sem v Mehiki pri babici. Šli smo igrati tenis. Dedek je sestri in meni dal lopar in žogo in sestri pokazal, kako se igra. Sestra pa ni prav razumela in je vrgla čez mrežo lopar, žogo pa obdržala v roki.

Sophie Polonsky
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MIŠEK PLEŠE

Mišek Piki je šel na pustni pleš. Našemil se je v dojenčka. Srečal je punčko, ki se je imenovala Lili. Z njo se je igral, nato sta šla plesat. Zelo sta se zabavala. Po končanem plesu sta se vrnila domov utrujena in vesela.

Ana Tina Petkovšek
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

DELI OBLEKE

KATERI DEL MANJKA
NA OBLEKI MALE BARBARE?

REŠITEV POŠLJI NA OBIČAJEN NASLOV. ČAKA TE NAGRADA.

REŠITVE IZ 8. ŠTEVILKE

KOMBINACIJSKA KRIŽANKA: Kronolog, rokavica, Amin, Iej, NASA, ita, jn, uj, tempera, Miren, en, okarina, karakal. *Rešitev:* Gaja.

OSMOSMERKA: *Rešitev:* torba.

SLIKOVNA KRIŽANKA: Galeb, Ob, AO, GR, Stol, boter, France Bevk, OAE, enolog, RDTP, O, L.L., DA, Ant, ovo, Rog, AN, os.

REŠITVE SO POSLALI: Petra Kobau, Črtomir Kobau, Christian Leghissa, Maja Jelen, 5. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA. Ivana Sossa, 3. r. OŠ PROSEK. Eugenio Chiarle, Mila Štefanović, Sara Lo Casto, Luka Kafol, Devan Cecchi, Janja Del Linz, Andrea Hrovatin, Tilen Tavčar, Anja Starec, Borko Štefanović, Martina Viviani, Francesco Viviani, Tatjana Škomac, Ksenija Brecelj, Luana Bretzel, Milena Udovič, Marko Pertot, Alenka Pertot, Ivana Legovini, Devan Jagodic, Martin Turk, Andrej Kafol, Robert Scerni, 1., 2., 3., 4. in 5. r. OŠ »F. S. Finžgar« — BARKOVLJE. Igor Gherdol, Igor Božič, Mojca Žerjal, Iztok Furlanič, Micaela Stibiel, Fabio Domio, Pamela Morozzi, Marko Feruglio, Saša Smotlak, Federico Čok, 4. in 5. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič« — SV. ANA. Danjel Kapun, Roberto Longo, Andrej Grahonja, Silvia Carboni, Barbara Gropajc, Marko Kariš, 2. in 3. r. OŠ PESEK. David Ciacchi, 4. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Tjaša Gruden, 5. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Rado Šušteršič, Vinko Bandelj, 5. r. OŠ »O. Župančič« — SV. IVAN. Jadranka Cergol, 5. r. OŠ »F. Milčinski« — KATINARA.

NAGRADE DOBIJO: Črtomir Kobal, 5. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA. Rado Šušteršič, 5. r. OŠ »O. Župančič« — SV. IVAN. Borko Štefanović, 3. r. OŠ »F. S. Finžgar« — BARKOVLJE. David Ciacchi, 4. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Micaela Stibiel, 5. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič« — SV. ANA.

KVADRATKI: Muc je zasedel točno 100 kvadratkov.

NAGRADO DOBI: Petra Kobal, 5. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava, fotostavek in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796600, 7796610 — Tisk: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 2.500 lir, dvojna: 3.000 lir, naročnina: 15.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)